

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS
(trešā palāta)

2005. gada 14. decembrī*

Lieta T-369/03

Arizona Chemical BV, Hauzena [*Huizen*] (Nīderlande),

Eastman Belgium BVBA, Kalo [*Kallo*] (Beļģija),

Resinall Europe BVBA, Briģe [*Bruges*] (Beļģija),

Cray Valley Iberica, SA, Madride (Spānija),

ko pārstāv K. Merē [*C. Mereu*] un K. van Maldehems [*K. Van Maldegem*], advokāti,

prasītājas,

pret

Eiropas Kopienų Komisiju, ko pārstāv K. Lūiss [*X. Lewis*] un F. Simoneti [*F. Simonetti*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — angļu.

ko atbalsta

Somijas Republika, ko pārstāv T. Pinne [*T. Pynnä*] un A. Grimareša-Purokoski [*A. Guimaraes-Purokoski*], pārstāves, kas norādīja adresi Luksemburgā,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību, pirmkārt, atcelt Komisijas tiesību aktu, ar ko tā noraida prasītāju lūgumu izslēgt kolofoniju no sensibilizējošu vielu saraksta I pielikumā Padomes 1967. gada 27. jūnija Direktīvai 67/548/EEK par normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz bīstamu vielu klasifikāciju, iepakojšanu un marķēšanu (OV 1967, 196, 1. lpp.), un, otrkārt, atlīdzināt nodarītos zaudējumus.

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA
(trešā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Jēgers [*M. Jaeger*], tiesneši J. Azizi [*J. Azizi*] un E. Kremona [*E. Cremona*],

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Atbilstošās tiesību normas

1. *Atbilstošie EK līguma noteikumi*

¹ EKL 95. pants nosaka:

"1. Atkāpjoties no 94. panta un ja vien šis Līgums neparedz ko citu, turpmāk norādītos noteikumus piemēro, lai sasniegtu 14. pantā noteiktos mērķus. Padome saskaņā ar 251. pantā minēto procedūru, apspriedusies ar Ekonomikas un sociālo lietu komiteju, paredz pasākumus, lai tuvinātu dalībvalstu normatīvos vai administratīvos aktus, kuri attiecas uz iekšējā tirgus izveidi un darbību.

[..]

3. Šā panta 1. punktā paredzētajos priekšlikumos, kas attiecas uz veselības aizsardzību, drošību, vides aizsardzību un patērētāju tiesību aizsardzību, Komisija par galveno uzskata augstu aizsardzības līmeni, īpašu uzmanību pievēršot visiem

atklājumiem, kas pamatojas uz zinātnes faktiem. Saskaņā ar attiecīgām pilnvarām arī Eiropas Parlaments un Padome tiecas sasniegt šo mērķi.

[..]”

2. Klasifikācija par bīstamu vielu

- 2 Padomes 1967. gada 27. jūnija Direktīva 67/548/EEK par normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz bīstamu vielu klasifikāciju, iepakojšanu un marķēšanu (OV 196, 1. lpp.), kurā grozījumi ir izdarīti ar Padomes 1992. gada 30. aprīļa Direktīvu 92/32/EEK (OV L 154, 1. lpp.), paredz noteikumus par noteiktu “vielu” tirdzniecību, kuras ir definētas kā “ķīmiskie elementi un to savienojumi, kas ir dabā sastopamā veidā vai iegūti kādā ražošanas procesā, ietverot visas piedevas, kas vajadzīgas produktu stabilizēšanai, kā arī izmantotajos procesos radušos piemaisījumus, bet izņemot šķīdinātājus, kuru atdalīšana neietekmē vielas stabilitāti un nemaina tās ķīmisko sastāvu”.
- 3 Pēc tās pieņemšanas Direktīva 67/548 tika vairākkārt grozīta, pēdējo reizi — ar Padomes 2003. gada 14. aprīļa Regulu (EK) Nr. 807/2003, ar ko Lēmumam 1999/468/EK pielāgo noteikumus par komitejām, kuras palīdz Komisijai īstenot tai piešķirtās pilnvaras, kas noteiktas Padomes dokumentos, kuri pieņemti atbilstīgi konsultēšanās procedūrai (vienprātība) (OV L 122, 36. lpp.), kā arī ar Komisijas 2004. gada 29. aprīļa Direktīvu 2004/73/EK, ar ko divdesmit deviņo reizi tehnikas attīstībai pielāgo Direktīvu 67/548 (OV L 152, 1. lpp.).

4 Grozītās Direktīvas 67/548 (turpmāk tekstā — “Direktīva 67/548”) 4. panta 1. punktā ir paredzēts, ka vielas klasificē pēc to raksturīgajām īpašībām saskaņā ar tās 2. panta 2. punktā noteiktajām vielu grupām.

5 Atbilstoši 2. panta 2. punktam “šajā direktīvā par “bistamām” uzskata:

[..]

- k) sensibilizējošas vielas un preparātus: vielas un preparātus, pret kuriem var rasties paaugstināts jutīgums, tos ieelpojot vai tiem absorbējoties caur ādu, un vielas vai preparāta turpmākajā ietekmē veidojas tiem raksturīgs kaitīgums;
- l) kancerogēnas vielas un preparātus: vielas un preparātus, kurus ieelpojot, uzņemot caur muti vai kuriem uzsūcoties caur ādu, tie var izraisīt saslimšanu ar vēzi vai palielināt saslimstību ar šo slimību;
- m) mutagēnas vielas un preparātus: vielas un preparātus, kurus ieelpojot, uzņemot caur muti vai kuriem uzsūcoties caur ādu, var rasties iedzimti pārmantojami gēnu defekti vai pieaugt to rašanās biežums;
- n) reproduktīvajai funkcijai toksiskas vielas un preparātus: vielas un preparātus, kurus ieelpojot, uzņemot caur muti vai kuriem uzsūcoties caur ādu, var rasties ģenētiski nepārmantojami defekti pēcnācējiem un/vai var tikt nelabvēlīgi ietekmēta vīrišķā vai sievišķā reproduktīvā funkcija vai spējas;

[..]”.

6 4. panta 2. punkts nosaka, ka “[v]ielu un preparātu klasifikācijai un marķēšanai izmanto vispārējos principus saskaņā ar VI pielikumā noteiktajiem kritērijiem, izņemot gadījumus, kad attiecībā uz bīstamajiem preparātiem atsevišķās direktīvās ir noteiktas citādas prasības”.

7 Atbilstoši 4. panta 3. punktam:

“Šīs direktīvas I pielikumā ietverts to vielu saraksts, kuras klasificētas saskaņā ar 1. un 2. punktā noteiktajiem principiem, un norādīta saskaņotā klasifikācija un marķējums. Lēmumu par konkrētas vielas iekļaušanu I pielikumā, norādot tās saskaņoto klasifikāciju un marķējumu, pieņem saskaņā ar 29. pantā noteikto procedūru.”

8 Ja viela ir klasificēta kā “bīstama”, tad priekšnosacījums tās tirdzniecībai ir prasība uz tās iepakojuma piestiprināt atbilstošu marķējumu, kas cita starpā ietver bīstamības simbolus, standartfrāzes (R-frāzes), kas norāda uz īpašiem riska faktoriem, kas saistīti ar bīstamās vielas lietošanu, kā arī standartfrāzes, kas attiecas uz šo bīstamo vielu drošu lietošanu (S-frāzes). Konkrētāk attiecībā uz R-frāzēm Direktīvas 67/548 23. panta 2. punkts nosaka:

“Uz katra iepakojuma skaidri un neizdzēšami jābūt:

[..]

d) standartfrāzēm (R-frāzes), kas norāda uz īpašiem riska faktoriem, kuri saistīti ar bīstamās vielas lietošanu. Šo R-frāžu formulējums atbilst

III pielikumā noteiktajam. Konkrētajām vielām izmanto I pielikumā noteiktās R-frāzes [..].”

9 Direktīvas 67/548 VI pielikuma 1.1. iedaļā ir noteikts:

“Klasifikācijas mērķis ir identificēt visas vielu un preparātu fizikāli ķīmiskās, toksikoloģiskās un ekotoksikoloģiskās īpašības, kas var radīt risku, normāli rīkojoties vai lietojot. Kad ir identificētas bīstamas īpašības, viela vai preparāts pēc tam ir jāmarķē, lai norādītu briesmas un lai aizsargātu lietotāju, plašu sabiedrību un vidi.”

10 VI pielikuma 1.7.2. iedaļas trešajā daļā ir noteikts:

“Neskarot 6. pantu, ja ir ievērota iepriekšminētā procedūra un ja ir bažas par iespējamām pretrunām, tad var iesniegt priekšlikumu par pagaidu klasifikācijas ierakstu I pielikumā. Priekšlikums ir jāiesniedz vienā no dalībvalstīm, un ar to kopā jābūt attiecīgiem zinātniskiem datiem (sk. arī 4.1. iedaļu).”

11 VI pielikuma 4.1.2. iedaļā ir noteikts:

“Ja ražotājam, izplatītājam vai importētājam ir pieejama informācija, kas norāda uz to, ka viela būtu klasificējama un marķējama saskaņā ar 4.2.1., 4.2.2. vai 4.2.3. iedaļā

izklāstītajiem kritērijiem, viņš, pamatojoties uz kompetentas personas veiktu datu novērtējumu, saskaņā ar šiem kritērijiem veic vielas pagaidu marķēšanu.”

12 Saskaņā ar 4.1.3. iedaļu “[r]ažotājs, izplatītājs vai importētājs, cik vien ātri iespējams, iesniedz dalībvalstij, kurā šī viela laista tirgū, dokumentu, kurā apkopota visa attiecīgā informācija [..]”.

13 Tālāk 4.1.4. iedaļā ir precizēts:

“Turklāt ražotājs, izplatītājs vai importētājs, kura rīcībā ir jauni dati, kas attiecas uz vielas klasificēšanu un marķēšanu saskaņā ar 4.2.1., 4.2.2. vai 4.2.3. iedaļā norādītajiem kritērijiem, iespējami drīz iesniedz šos datus dalībvalstij, kurā viela laista tirgū.”

14 4.1.5. iedaļa ir formulēta šādi:

“Lai iespējami drīz ar šīs direktīvas 28. pantā noteikto procedūru iegūtu saskaņotu Kopienas klasifikāciju, dalībvalstīm, kurām ir pieejama attiecīga informācija, kas pamato vielas klasifikāciju vienā no šīm kategorijām, iespējami drīz šāda informācija jānosūta Komisijai kopā ar priekšlikumiem par klasificēšanu un marķēšanu, neatkarīgi no tā, vai informāciju ir vai nav iesniedzis ražotājs.

Komisija saņemto klasificēšanas un marķēšanas priekšlikumu nosūtīs pārējām dalībvalstīm. Dalībvalstis var lūgt Komisijai informāciju, ko tā saņēmusi.

[..]”

- 15 VI pielikuma 4.2.1. iedaļa “Kancerogēnas vielas”, 4.2.2. iedaļa “Mutagēnas vielas” un 4.2.3. iedaļa “Reproduktīvajai funkcijai toksiskas vielas” paskaidro 2. panta 2. punkta l)–n) apakšpunktā minēto bīstamo vielu kaitīgās īpašības un iedala šīs bīstamās vielas trijās kategorijās pēc to faktiskās vai iespējamās bīstamības pakāpes.
- 16 Visbeidzot, Direktīvas 67/548 14. panta 1. punkts uzliek pienākumu tās vielas paziņojuma iesniedzējam, kura jau paziņota, sniegt papildu informāciju kompetentajām valsts iestādēm. 14. panta 2. punkts prasa importētājiem sekot, lai ražotāji, kuri veic uzņēmējdarbību ārpus Kopienas, un to vienīgie pārstāvji, kas attiecīgo vielu ir importējuši un par to iesnieguši paziņojumu saskaņā ar 2. panta 1. punkta d) apakšpunktu, ievēro noteiktus nosacījumus.

3. Direktīvas 67/548 pielāgošana tehnikas attīstībai

- 17 Direktīvas 67/548 28. pants nosaka:

“Grozījumus, kas vajadzīgi, lai šīs direktīvas pielikumus pielāgotu tehnikas attīstībai, pieņem saskaņā ar 29. pantā noteikto procedūru.”

- 18 Praksē Komisija, uzsākot darbu pie pirmā projekta par pasākumiem, lai pielāgotu Direktīvu 67/548 tehnikas attīstībai, apspriežas ar klasifikācijas un marķējuma darba grupu (turpmāk tekstā — “darba grupa”). Šajā grupā ir dalībvalstu norīkotie toksikoloģijas un klasifikācijas eksperti, ķīmijas rūpniecības pārstāvji un tās rūpniecības nozares pārstāvji, uz kuru īpaši attiecas konkrētie produkti. Pēc apspriešanās ar darba grupu Komisija iesniedz pasākumu projektu komitejai, kas izveidota ar Direktīvas 67/548 29. pantu (turpmāk tekstā — “regulatīvā komiteja”).
- 19 Direktīvas 67/548 29. pantā, kurā grozījumi izdarīti ar Regulu Nr. 807/2003, ir noteikts:

“1. Komisijai palīdz komiteja.

2. Ja ir atsauce uz šo pantu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5. un 7. pantu.

Lēmuma 1999/468/EK 5. panta 6. punktā noteiktais termiņš ir trīs mēneši.”

- 20 Padomes 1999. gada 28. jūnija Lēmuma 1999/468/EK, ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību (OV L 184, 23. lpp.), 5. pantā ar nosaukumu “Regulatīvā procedūra” ir noteikts:

“1. Komisijai palīdz regulatīvā komiteja, kurā ir dalībvalstu pārstāvji un kuras priekšsēdētājs ir Komisijas pārstāvis.

2. Komisijas pārstāvis komitejai iesniedz veicamo pasākumu projektu. Komiteja sniedz atzinumu par projektu termiņā, kuru priekšsēdētājs var noteikt atbilstīgi jautājuma steidzamībai. Atzinumu sniedz, pieņemot lēmumu ar tādu balsu vairākumu, kāds [EKL] 205. panta 2. punktā paredzēts lēmumiem, kuri Padomei jāpieņem pēc Komisijas priekšlikuma. Dalībvalstu pārstāvju balsu skaitu komitejā nosaka minētais pants. Priekšsēdētājs nebalso.

3. Komisija, neskarot 8. pantu, pieņem paredzētos pasākumus, ja tie atbilst komitejas atzinumam.

4. Ja paredzētie pasākumi nesaskan ar komitejas atzinumu vai atzinums nav sniegts, Komisija tūlīt iesniedz Padomei priekšlikumu par veicamajiem pasākumiem un informē Eiropas Parlamentu.

5. Ja Eiropas Parlaments uzskata, ka atbilstoši pamataktam, kas pieņemts saskaņā ar [EKL] 251. pantā noteikto procedūru, iesniegtais Komisijas priekšlikums pārsniedz pamataktā noteiktās ieviešanas pilnvaras, tas informē Padomi par savu nostāju.

6. Padome, ja vajadzīgs, ņemot vērā visas šādas nostājas, var pieņemt lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu termiņā, ko nosaka katrā pamataktā, bet kurš noteikti nav ilgāks kā trīs mēneši pēc informācijas nodošanas dienas Padomei.

Ja šajā termiņā Padome ar kvalificētu balsu vairākumu ir norādījusi, ka tā iebilst priekšlikumam, Komisija to izskata atkārtoti. Tā var iesniegt grozīto priekšlikumu Padomei, atkārtoti iesniegt priekšlikumu vai ierosināt tiesību akta projektu, pamatojoties uz Līgumu.

Ja minētā termiņa beigās Padome nav pieņēmusi ierosināto ieviešanas aktu vai norādījusi iebildumus ieviešanas pasākumu priekšlikumā, ierosināto ieviešanas aktu pieņem Komisija.”

- 21 Direktīva 67/548 neparedz īpašus deklasifikācijas noteikumus vielām, kas vairs neatbilst attiecīgajiem bīstamības kritērijiem. Taču Direktīvas 67/548 5. pantā ietvertie “Dalībvalstu pienākumi” tā 2. punktā paredz, ka noteikti dalībvalstu veiktie nepieciešamie pasākumi “ir spēkā līdz laikam, kamēr viela ir iekļauta I pielikumā, vai arī tikmēr, kamēr saskaņā ar 29. pantā noteikto procedūru pieņem lēmumu vielu sarakstā neiekļaut”.

Fakti un process

- 22 Prasītājas ražo un pārdod kolofoniju, kā arī šīs vielas atvasinājumus.
- 23 Kolofonijs ir dabīga viela, ko iegūst no priedes un ko izmanto tā lipīgās un hidroforās īpašības dēļ. Kolofonijs ietilpst vairāku vielu tādu kā papīra, līmes, krāsas un kosmētikas sastāvā.
- 24 Ar Komisijas 1993. gada 1. septembra Direktīvu 93/72/EEK, ar ko deviņpadsmito reizi tehnikas attīstībai pielāgo Direktīvu 67/548 (OV L 258, 29. lpp.), kolofonijs tika klasificēts Direktīvas 67/548 I pielikumā kā elpošanas sistēmai un ādai sensibilizējoša viela, piešķirot riska frāzi R/42/43, ar šādu formulējumu: “Var izraisīt jutīgumu ieelpošanas gadījumā un gadījumā, kad nonāk saskarē ar ādu.”

- 25 Ar Komisijas 1994. gada 19. decembra Direktīvu 94/69/EK, ar ko divdesmit pirmo reizi tehnikas attīstībai pielāgo Direktīvu 67/548 (OV L 381, 1. lpp.), kolofonijs tika izņemts no klases R 42. Taču kolofonijs palika I pielikumā kā sensibilizējoša viela zem riska frāzes R 43 ar šādu formulējumu: “Var izraisīt jutīgumu gadījumā, kad nonāk saskarē ar ādu.” Attiecībā uz marķējumu, uz produkta ir jābūt simbolam *Xi* “kairinošs”, kā arī norādei S 2 “Sargāt no bērniem”, S 24 “Nepieļaut nokļūšanu uz ādas” un S 37 “Izmantot piemērotus aizsargcimdus”. Saskaņā ar Direktīvas 94/69 2. panta pirmo daļu dalībvalstīs līdz 1996. gada 1. septembrim jāstājas spēkā normatīvajiem un administratīvajiem aktiem, lai izpildītu minētās Direktīvas prasības. Šī klasifikācija vēl aizvien ir spēkā.
- 26 Pēc šo grozījumu izdarīšanas prasītājas apvienojās un Eiropas Ķīmisko vielu birojā, kā arī darba grupā iesniedza zinātnes datus un argumentus, lai pierādītu, pirmkārt, ka kolofonija klasificēšana zem norādes R 43 bija zinātniski nepareiza un, otrkārt, ka kolofonijs tikai oksidētā formā, kas ir atsevišķa viela, var iedarboties sensibilizējoši.
- 27 1999. gada oktobra sanāsmē darba grupa secināja, ka kolofonija deklasifikācija bija “zinātniski pamatota”. Taču tā piebilda, ka minētā deklasifikācija “samazinātu pašreizējos reglamentējošos noteikumos noteikto aizsardzības līmeni, kā arī pieejamos kontroles līdzekļus”, un nolēma “turpināt meklēt risinājumu vielu un preparātu direktīvās, kurām būtu jābūt zinātniski precīzākām un jāslabā aizsardzības līmenis”.
- 28 2002. gada septembrī darba grupa atkārtoti konstatēja, ka, kaut arī kolofonija deklasifikācija būtu “zinātniski pamatota”, tā “samazinātu pašreizējos reglamentējošos noteikumos noteikto aizsardzības līmeni, kā arī pieejamos kontroles līdzekļus”.

Līdz ar to darba grupa secināja, ka kolofoniju “nevajadzētu deklasificēt kā vielu ar sensibilizējošām īpašībām un turpināt apspriest, pamatojoties uz esošo datubāzi”.

29 Ar 2003. gada 23. jūnija vēstuli prasītājas lūdza Komisiju veikt vajadzīgos pasākumus, lai deklasificētu kolofoniju kā ādai sensibilizējošu vielu.

30 Ar 2003. gada 20. augusta vēstuli (turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”) Komisija cita starpā prasītājām norādīja, ka sveigs kolofonijs, to laižot tirgū un lietojot, uz sensibilizējošiem savienojumiem reaģē, esot kontaktā ar apkārtējā gaisa skābekli, līdz ar to sensibilizējoši iedarbojas kolofonijs, kas parasti ir oksidētā formā. Tāpat apstrīdētajā lēmumā ir norādīts, ka “kolofonijs tiek uzskatīts par vienu no desmit galvenajiem alergēniem”. Visbeidzot, apstrīdētajā lēmumā ir secināts, ka prasītājas nav izvirzījušas “iemeslus, kas pamatotu kolofonija deklasifikāciju”.

31 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2003. gada 29. oktobrī, prasītājas cēla šo prasību, lūdzot Pirmās instances tiesu:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— atzīt par prettiesisku kolofonija iekļaušanu Direktīvas 67/548 I pielikumā;

- pakārtoti atzīt, ka kolofonija iekļaušana Direktīvas 67/548 I pielikumā prasītājām nav piemērojama saskaņā ar EKL 241. pantu;

- piespriet atbildētājam atlīdzināt kaitējumu, kas nodarīts, pieņemot apstrīdēto lēmumu;

- piespriet atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

³² Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā reģistrēts 2003. gada 27. novembrī, prasītājas, piemērojot EKL 242. un 243. pantu, iesniedza pieteikumu par pagaidu pasākumiem. Ar 2004. gada 16. janvāra rīkojumu lietā T-369/03 R *Arizona Chemical* u.c./Komisija (*Recueil*, II-205. lpp.) Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs šo pieteikumu noraidīja.

³³ Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 4. februārī, atbildētāja cēla iebildi par nepieņemamību saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. pantu. Prasītājas iesniedza savus apsvērumus par šo iebildi 2004. gada 12. martā.

³⁴ Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā reģistrēts 2004. gada 12. martā, Somijas Republika lūdza atļauju iestāties šajā tiesvedībā atbildētājas atbalstam.

³⁵ Ar 2004. gada 16. jūlija rīkojumu Pirmās instances tiesas trešās palātas priekšsēdētājs atļāva iestāšanos lietā. Persona, kas iestājusies lietā, iesniedza savu iestāšanās rakstu 2004. gada 15. septembrī.

Juridiskais pamatojums

- 36 Atbilstoši Reglamenta 114. panta 1. punktam, ja viens lietas dalībnieks to pieprasa, Pirmās instances tiesa var lemt par nepieņemamību, neizskatot lietu pēc būtības. Saskaņā ar Reglamenta 114. panta 3. punktu, ja vien Pirmās instances tiesa nelemj citādi, pārējā procesa daļa notiek mutvārdos. Šajā gadījumā Pirmās instances tiesa uzskata, ka lietas materiāli sniedz visu vajadzīgo informāciju un ka nav jāsāk mutvārdu process.
- 37 Atbildētājas celtā iebilde par nepieņemamību attiecas uz prasību atcelt apstrīdēto lēmumu, prasību atlīdzināt zaudējumus un, visbeidzot, — uz prasītāju celto iebildi par prettiesiskumu saskaņā ar EKL 241. pantu.

1. *Par prasības atcelt apstrīdēto lēmumu pieņemamību*

Lietas dalībnieku argumenti

- 38 Atbildētāja, ko atbalsta persona, kas iestājusies lietā, uzskata, ka prasība atcelt apstrīdēto lēmumu ir nepieņemama.
- 39 Sākumā prasītājas, atsaucoties uz Reglamenta 114. panta 4. punktu, Pirmās instances tiesu lūdz sākt skatīt lietu uzreiz pēc būtības saskaņā ar judikatūru (Tiesas 1977. gada 27. oktobra spriedums apvienotajās lietās 126/75, 34/76 un 92/76 *Giry/Komisija, Recueil*, 1937. lpp.; 1983. gada 28. septembra spriedums apvienotajās lietās no 193/82 līdz 198/82 *Rosani u.c./Padome, Recueil*, 2841. lpp.; 1984. gada 15. marta spriedums lietā 64/82 *Tradax/Komisija, Recueil*, 1359. lpp., un 1997. gada 20. marta

spriedums lietā C-57/95 Francija/Komisija, *Recueil*, I-1627. lpp., 9. un 10. punkts) īpaši sarežģītā tiesiskā regulējuma, kā arī prasītāju tiesiskā stāvokļa dēļ. Pakārtoti prasītājas lūdz Pirmās instances tiesu atbilstoši Reglamenta 114. panta 3. punktam nolemt, ka pārējā procesa daļa, kas attiecas uz iebildi par nepieņemamību, notiek mutvārdos, un noteikt tiesas sēdes datumu. Prasītājas uzskata, ka no tiesiskuma principa un principa par tiesībām uz efektīvu tiesisko aizsardzību katrā ziņā izriet, ka Pirmās instances tiesai kā "pēdējās instances tiesai" šajā lietā vajadzētu skatīt strīdu pēc būtības.

- 40 Prasītājas apgalvo, ka prasība atcelt apstrīdēto lēmumu ir pieņemama saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu, ņemot vērā to, ka apstrīdētais lēmums, kuru ir parakstījis direktors, tika adresēts tieši prasītājām un izklāsta atbildētājas galīgo un oficiālo nostāju attiecībā uz prasītāju "konkrēto un formālo" lūgumu. Šajā gadījumā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru formai, kādā minētais lēmums tika pieņemts, nav nozīmes, jo iespēja šo lēmumu apstrīdēt, ceļot prasību atcelt tiesību aktu, ir atkarīga no apstrīdētā lēmuma būtības. Turklāt apstrīdētā lēmuma galīgo raksturu nevar apstrīdēt, tikai pamatojoties uz to, ka tajā minēto vērtējumu deva vienīgi Komisijas dienesti (Pirmās instances tiesas 1998. gada 4. maija rīkojums lietā T-84/97 *BEUC/Komisija, Recueil*, II-795. lpp., 48. punkts). Prasītājas turklāt uzskata, ka tām kā apstrīdētā lēmuma adresātēm nav jāpierāda, ka minētais lēmums tās "skar tieši un individuāli" EKL 230. panta ceturtais daļas izpratnē.
- 41 Turklāt prasītājas uzskata, ka apstrīdētais lēmums nevar tikt atzīts par tīri sagatavojošu vai normatīvu aktu, kas nav pārsūdzams, ceļot prasību atcelt tiesību aktu. Prasītājas uzskata, ka apstrīdētais lēmums ir administratīvs akts, kas rada saistošas tiesiskās sekas, jo tajā ir izklāstīts atbildētājas galīgais vērtējums attiecībā uz deklasifikācijas lūgumu un atbilstošajiem datiem, kurus prasītājas iesniedza prasības pamatošanai, šo lūgumu noraidot un tādējādi izbeidzot administratīvo procesu attiecībā uz kolofonija pārbaudi (Tiesas 1981. gada 11. novembra spriedums lietā 60/81 *IBM/Komisija, Recueil*, 2639. lpp., 10. punkts, un Pirmās instances tiesas 1990. gada 10. jūlija spriedums lietā T-64/89 *Automec/Komisija, Recueil*, II-367. lpp., 42. punkts). Faktiski ar Direktīvu 67/548 piešķirto pilnvaru ietvaros Komisija veic administratīvo vērtēšanu, palīdzot darba grupai un attiecīgās nozares uzņēmumiem,

kuru piedalīšanās, sniedzot datus, kā arī to zinātības un kompetences saistībā ar attiecīgajiem produktiem dēļ, ir nepieciešama.

42 Turklāt atbildētāja kļūdaini apgalvo, ka prasītājām nav nekādas lomsa klasifikācijas procedūrā, jo Komisija pati savā ziņojumā par Direktīvas 67/548 piemērošanu skaidri atzina, ka “saskaņotu klasifikāciju un marķēšanu nodrošina darba grupa, kuru veido Komisijas un dalībvalstu eksperti, piedaloties nozares pārstāvjiem”, un ka “rūpniecībā izmantojamās ķīmiskās vielas, kuras tiek pārbaudītas, ierosina dalībvalstis un, mazākā mērā, nozares pārstāvji”. Prasītājas uzskata, ka atbildētāja nepareizi iztulko arī Direktīvas 67/548 14. panta piemērošanas jomu, kas prasītājām uzliek pienākumu informēt kompetentās iestādes par “jaunu informāciju [...], kas [tām] būtu jāsaņem”. Šajā gadījumā prasītājas vairāk kā desmit gadus aktīvi piedalījās kolofonija pārbaudes administratīvajā procesā, iesniedzot datus un apsvērumus.

43 No iepriekš minētā izriet, ka Komisijai, lai pareizi klasificētu kolofoniju, bija jāveic prasītāju iesniegtās informācijas rūpīga un objektīva pārbaude (Tiesas 1991. gada 21. novembra spriedums lietā *C-269/90 Technische Universität München, Recueil*, I-5469. lpp., un Pirmās instances tiesas 2002. gada 30. janvāra spriedums lietā *T-54/99 max.mobil/Komisija, Recueil*, II-313. lpp.). Turklāt saskaņā ar Tiesas judikatūru (1991. gada 16. maija spriedums lietā *C-358/89 Extramet Industrie/Padome, Recueil*, I-2501. lpp.) “uzņēmumam ir jābūt iespējai apstrīdēt regulu [...], ja [...] tam ir bijusi nozīmīga loma regulas pieņemšanas procesā”.

44 Prasītājas piebilst, ka pretēji atbildētājas apgalvotajam tās “neuzsāka” likumdošanas procesu attiecībā uz pielāgošanu tehnikas attīstībai. Apstrīdētais lēmums nav priekšlikums 1997. gada 15. maija Pirmās instances tiesas rīkojuma lietā *T-175/96 Berthu/Komisija (Recueil*, II-811. lpp.) izpratnē, jo šajā gadījumā Komisija nav iesniegusi nevienu priekšlikumu. Tā nolēma neveikt kolofonija deklasifikāciju un,

pamatojoties uz to, slēdza administratīvo procesu attiecībā uz kolofonija pārbaudi, nesagatavojot pat nekādu formālu priekšlikumu attiecībā uz kolofoniju. Prasītājas it īpaši uzskata, ka, neesot kolofonija deklasifikācijas priekšlikumam saskaņā ar Direktīvas 67/548 29. pantā paredzēto procedūru, regulatīvā komiteja nevar pārsniegt prasījuma robežas un veikt šādu pielāgošanu tehnikas attīstībai. Tas pierāda, ka atbildētājas lēmums nepiedāvāt deklasificēt kolofoniju ir galīgs lēmums. Līdzīgi arī šis lēmums, uz kuru attiecas apstrīdētais lēmums, ir galīgs attiecībā uz prasītājām.

45 Prasītājas uzskata, ka apstrīdētais lēmums ir pielīdzināms lēmumam Kopienų konkurences tiesībās izbeigt sūdzības izskatīšanu vai noraidīt sūdzību (Tiesas 1983. gada 11. oktobra spriedums lietā 210/81 *Demo-Studio Schmidt*/Komisija, *Recueil*, 3045. lpp.; 1987. gada 17. novembra spriedums apvienotajās lietās 142/84 un 156/84 *BAT* un *Reynolds*/Komisija, *Recueil*, 4487. lpp., un 1994. gada 16. jūnija spriedums lietā C-39/93 *SFEI* u.c./Komisija, *Recueil*, I-2681. lpp; Pirmās instances tiesas 2000. gada 17. februāra spriedums lietā T-241/97 *Stork Amsterdam*/Komisija, *Recueil*, II-309. lpp., un šā rīkojuma 43. punktā minētais spriedums lietā *max.mobil*/Komisija) vai arī lēmumam uzsākt valsts atbalsta piešķiršanas pārbaudes procedūru, kas paredzēta EKL 88. panta 2. punktā, kurš ir apstrīdams tādēļ, ka tam ir galīgas tiesiskās sekas (Tiesas 1992. gada 30. jūnija spriedumi lietā C-47/91 Itālija/Komisija, *Recueil*, I-4145. lpp., un lietā C-312/90 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-4117. lpp.; Pirmās instances tiesas 1998. gada 15. septembra spriedums apvienotajās lietās T-126/96 un T-127/96 *BFM* un *EFIM*/Komisija, *Recueil*, II-3437. lpp.).

46 Prasītājas uzskata, ka, tā kā šī prasība ir celta pret lēmumu noraidīt sūdzību, pienākums šo sūdzību izskatīt rūpīgi un objektīvi izriet no vispārējā Kopienų tiesību principa, kas ir atzīts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas, ko pasludināja Nicā 2000. gada 7. decembrī (OV 2000, C 364, 1. lpp.), 41. panta 1. punktā, saskaņā ar kuru “[i]kvienai personai ir tiesības uz objektīvu, godīgu un saprātīgos termiņos veiktu jautājumu izskatīšanu Savienības iestādēs un struktūrās”. Komisijas pienākums veikt rūpīgu un objektīvu visu faktisko un tiesisko apstākļu, kurus tai ir iesnieguši sūdzības iesniedzēji, pārbaudi ir atzīts Kopienų konkurences tiesību un valsts atbalsta tiesību judikatūrā (šā rīkojuma 45. punktā minētais Tiesas spriedums lietā *BAT* un *Reynolds*/Komisija, 20. punkts; 2001. gada 17. maija spriedums lietā C-449/98 P *IECC*/Komisija, *Recueil*, I-3875. lpp., 45. punkts; Pirmās instances tiesas 1992. gada 18. septembra spriedums lietā T-24/90 *Automec*/Komisija, *Recueil*,

II-2223. lpp., 79. punkts; 1998. gada 15. septembra spriedums lietā T-95/96 *Gestevisión Telecinco/Komisija, Recueil*, II-3407. lpp., 53. punkts, un šā rikojuma 43. punktā minētais spriedums lietā *max.mobil/Komisija*). Prasītājas uzskata, ka iebilde par nepieņemamību ir jānoraida, “pamatojoties vienīgi uz” šā rikojuma 43. punktā minēto spriedumu lietā *max.mobil/Komisija* (71. punkts), jo prasītājas ir apstrīdētā lēmuma, ar kuru ir noraidīta to sūdzība, adresātes un Pirmās instances tiesai ir jāpārbauda, vai Komisija pareizi izskatīja minēto sūdzību.

47 Prasītājas apgalvo, ka EKL 95. pants pēc analogijas dod leģitīmas cerības uz to, ka ikviens pasākums veselības aizsardzības jomā, tāds kā kolofonija klasifikācija par ādai sensibilizējošu vielu, ir balstīts uz visjaunāko informāciju, pievēršot uzmanību “visiem atklājumiem, kas pamatojas uz zinātnes faktiem”, un ka Komisijas pienākuma veikt rūpīgu un objektīvu pārbaudi izpilde ir pakļaujama tiesas kontrolei (šā rikojuma 43. punktā minētais spriedums lietā *max.mobil/Komisija*, 56. punkts) neatkarīgi no tiesību akta formas, kādā Komisija izbeidz administratīvo pārbaudes procedūru, ciktāl šis tiesību akts rada saistošas tiesiskās sekas un var ietekmēt prasītāja intereses, grozot viņa tiesisko stāvokli (Pirmās instances tiesas 1998. gada 25. jūnija spriedums lietā T-120/96 *Lilly Industries/Komisija, Recueil*, II-2571. lpp., 49. un 55. punkts). Šajā gadījumā tiek ietekmētas prasītāju intereses un tiek grozīts viņu tiesiskais stāvoklis apstrīdētā lēmuma izšķirošā rakstura dēļ attiecībā uz kolofonija klasifikāciju, kā arī tāpēc, ka apstrīdētais lēmums ietekmē prasītāju produktus.

48 Visbeidzot, prasītājas norāda, ka apstrīdētā lēmuma atcelšanas tiesiskās sekas būtu pienākuma uzlikšana Komisijai veikt vajadzīgos pasākumus, kas ietver sprieduma izpildi, un tādējādi deklasificēt kolofoniju kā to prasīja prasītājas (Tiesas 1986. gada 24. jūnija spriedums lietā 53/85 *AKZO Chemie/Komisija, Recueil*, 1965. lpp., 21. punkts, un 1988. gada 26. aprīļa spriedums lietā 207/86 *Apesco/Komisija, Recueil*, 2151. lpp., 16. punkts; Pirmās instances tiesas 1994. gada 9. novembra spriedums lietā T-46/92 *Scottish Football/Komisija, Recueil*, II-1039. lpp., 14. punkts). Tas pierādītu, ka prasītājām ir tiesiski pamatota interese attiecībā uz to, ka Pirmās instances tiesa skaidri apstiprina nosacījumus, pie kādiem Komisijai ir jāierosina šāda deklasifikācija.

Pirmās instances tiesas vērtējums

Ievada apsvērumi

- 49 Vispirms Pirmās instances tiesa uzskata par nepieciešamu izvērtēt prasītāju sākotnējo lūgumu, kas attiecas uz apstrīdētā lēmuma pieņemšanu, faktu un tiesību kontekstā.
- 50 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa konstatē, pirmkārt, ka prasītāju Komisijai adresētais lūgums deklasificēt kolofoniju iekļaujas Direktīvas 67/548 pielāgošanā tehnikas attīstībai un līdz ar to vispārpiemērojama pasākumu pieņemšanas procesā.
- 51 Faktiski, no vienas puses, Direktīvas 67/548 29. pantā, Regulā Nr. 807/2003 un Lēmuma 1999/468 5. pantā paredzētā procedūra, kas noved pie Direktīvas 67/548 I pielikumā minētās vielas klasifikācijas vai deklasifikācijas, ir ne vien sarežģīta, kuras rezultātā tiek pieņemti vispārpiemērojami pasākumi līdzīgi kā “komitoloģijas” procedūrā, bet šī procedūra tiek saukta par “Regulatīvo procedūru”. Saskaņā ar šo procedūru Komisijai, pirmkārt, ir iniciatīvas pilnvaras likumdošanas procesa ietvaros, iesniedzot ikvienu grozījumu projektu attiecībā uz Direktīvas 67/548 pielikumiem un pēc tam to nosūtot atzinuma saņemšanai no regulatīvās komitejas, kurā ir galvenokārt dalībvalstu pārstāvji un kuras priekšsēdētājs, kas ir Komisijas pārstāvis, nevar balsot (Lēmuma 1999/468 5. panta 2. punkta pēdējais teikums). Otrkārt, lai nodrošinātu pielāgošanas tehnikas attīstībai efektivitāti, Komisija var izmantot likumdevēja pilnvaras, lai pieņemtu ierosinātos pasākumus, ja tie atbilst regulatīvās komitejas atzinumam (Lēmuma 1999/468 5. panta 3. punkts). Ja atbilstošs atzinums nav sniegts, Komisijai ir jāiesniedz Padomei priekšlikums par paredzētajiem pasākumiem un jāinformē Parlaments (Lēmuma 1999/468 5. panta 4. punkts), jo var būt situācijas, kad šīs procedūras rezultātā Komisijai ir jāierosina “tiesību akta projekts, pamatojoties uz Līgumu” (Lēmuma 1999/468 5. panta

6. punkta otrā daļa). No tā izriet, ka iepriekš minētās procedūras ietvaros Lēmums 1999/468 piešķir Komisijai īpašu lomu vispārpiemērojamu pasākumu pieņemšanā.

52 No otras puses, pēc sava satura klasifikācijas vai deklasifikācijas pasākumi ir vispārpiemērojami, ciktāl tie ir piemērojami objektīvi noteiktām situācijām un rada tiesiskās sekas vispārējā un abstraktā veidā lielam skaitam uzņēmēju, kuri veic vai nākotnē ir iecerējuši veikt saimniecisko darbību attiecībā uz tādu produktu tirdzniecību, kas satur attiecīgās vielas.

53 Otrkārt, lietas dalībnieki nav apstrīdējuši to, ka apstrīdētais lēmums ir prasītājam adresēts Komisijas atteikums ierosināt regulatīvajai komitejai grozīt Direktīvu 67/548 tās divdesmit devītajā pieņemšanas reizē, kā to vēlējās prasītājas. Taču skaidrs ir arī tas, ka grozījumu priekšlikums prasītāju lūgumā tādējādi bija starpposma un sagatavojošs akts Direktīvas 67/548 pielāgošanas tehnikas attīstībai procedūrā pirms šīs direktīvas grozījumu pieņemšanas, attiecībā uz kuru nav noteikts, ka tā saturs sakristu ar sākotnējā priekšlikuma saturu.

54 Lietas dalībnieku argumenti ir jāizvērtē, ņemot vērā šos secinājumus.

Par apstrīdētā lēmuma tiesisko raksturu

— Ievada apsvērumi

- 55 Apstrīdētais lēmums ir Komisijas vēstule, kuru ir parakstījis direktors un kura ir adresēta prasītājām, atbildot uz viņu lūgumu Komisijai ierosināt regulatīvajai komitejai deklasificēt kolofoniju, grozot Direktīvu 67/548 divdesmit devītajā tās pieņemšanas reizē. Taču, ņemot vērā tās īpašo tiesisko raksturu, ir jāpārbauda, vai šī vēstule var tikt atzīta par lēmumu, ko var apstrīdēt privātpersona, EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē.
- 56 Šajā sakarā jāatgādina judikatūra, saskaņā ar kuru, lai vēstuli atzītu par lēmumu EKL 230. panta izpratnē, nepietiek, ka Kopienas iestāde bija to nosūtījusi tās adresātam, atbildot uz tā iesniegto lūgumu. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasības atcelt tiesību aktu priekšmets EKL 230. panta izpratnē var būt tikai tiesību akti, kas rada saistošas tiesiskās sekas, kuras ietekmē prasītāja intereses, attiecīgi grozot tā tiesisko stāvokli (Tiesas 1993. gada 14. janvāra spriedums lietā *C-257/90 Italsolar/Komisija, Recueil*, I-9. lpp., 21. punkts; Pirmās instances tiesas 1996. gada 4. oktobra rīkojums lietā *T-5/96 Sveriges Betodlares un Henrikson/Komisija, Recueil*, II-1299. lpp., 26. punkts, un 1998. gada 11. decembra rīkojums lietā *T-22/98 Scottish Soft Fruit Growers/Komisija, Recueil*, II-4219. lpp., 34. punkts; Pirmās instances tiesas 1993. gada 28. oktobra spriedums lietā *T-83/92 Zunis Holding u.c./Komisija, Recueil*, II-1169. lpp., 30. punkts). Tāpat ir jāatgādina, ka forma, kādā apstrīdētais lēmums tika pieņemts, principā nav būtiska attiecībā uz tā tiesisko seku analīzi, kas būtu jāveic, ņemot vērā vispirms jau tiesību akta būtību (šā rīkojuma 40. punktā minētais rīkojums lietā *BEUC/Komisija*, 48. punkts, un šā rīkojuma 44. punktā minētais rīkojums lietā *Berthu/Komisija*, 19. punkts).
- 57 Šajā gadījumā prasītājas būtībā izvirza trīs argumentus. Pirmkārt, tās uzskata, ka viņu lūgums tāpat kā tā noraidīšana ar apstrīdēto lēmumu ietilpst drīzāk

“administratīvajā” nekā “likumdošanas” procesā. Tas ir tāpēc, ka Komisijai ciešā sadarbībā ar darba grupu un nozares pārstāvjiem, lai pareizi klasificētu kolofoniju pēc tām raksturīgākajām īpašībām un, pamatojoties uz uzņēmēju, tostarp prasītāju, iesniegto informāciju, vajadzēja veikt vērtēšanu, balstoties uz Direktīvā 67/548 izklāstītajiem principiem un kritērijiem. Otrkārt, apstrīdētais lēmums, atsakoties deklasificēt kolofoniju, ir Komisijas galīgā nostāja attiecībā uz prasītājam, tādējādi noslēdzot lēmuma pieņemšanas procesa “administratīvo” posmu, jo regulatīvā komiteja bez Komisijas priekšlikuma šajā sakarā nevarēja veikt lūgto deklasifikāciju. Treškārt, prasītājas salīdzina viņu lūguma izskatīšanu ar sūdzības izskatīšanu konkurences tiesībās un secina, ka apstrīdētais lēmums ir līdzvērtīgs lēmumam noraidīt sūdzību vai izbeigt sūdzības izskatīšanu. Tādējādi apstrīdētajam lēmumam ir galīgas tiesiskās sekas un juridiski saistoša iedarbība attiecībā uz prasītājam. Šajā sakarā prasītājas it īpaši atsaucas uz judikatūru, saskaņā ar kuru Komisijai bija jāveic prasītāju “sūdzības” rūpīga un objektīva pārbaude.

— Par vielām raksturīgo īpašību pārbaudes apgalvoto administratīvo un individuālo raksturu

⁵⁸ Jāatzīmē, pirmkārt, ka visi prasītāju argumenti balstās uz apgalvojumu, ka Direktīvas 67/547 pielāgošanas tehnikas attīstībai ietvaros īstenotās procedūras un veiktie pasākumi ir administratīvi, jo tie ir vērsti uz individuālu aktu pieņemšanu. Taču, kā tika atzīmēts iepriekš 50.–53. punktā, tad procedūra minētās direktīvas pielāgošanai tehnikas attīstībai gan formas, gan iznākuma ziņā ir procedūra, kuras rezultātā tiek pieņemti vispārpiemērojami pasākumi.

⁵⁹ Otrkārt, Pirmās instances tiesa uzskata, ka prasītājas nevar likumīgi apgalvot, ka vielām raksturīgo īpašību pārbaudes sākotnējā stadija bija “administratīva”. Nevar

noliet, ka šī sākotnējā pārbaudes stadija, attiecībā uz kuru nav konkrēti noteikumi, tiek veikta pirms klasifikācijas vai deklasifikācijas priekšlikuma, uzsākot lēmuma pieņemšanas procesu, kāds paredzēts Direktīvas 67/547 29. pantā. Turklāt tā ir tikai Komisijas kompetencē, kuras vērtējums, cieši sadarbojoties ar darba grupu, kurā ir valstu eksperti, tajā skaitā nozares pārstāvji, lielā mērā balstās uz attiecīgās nozares uzņēmēju, kā arī to apvienību iesniegtajiem datiem un pētījumiem. Taču ar to nepietiek, lai secinātu, ka minētā pārbaudes sākotnējā stadija ir salīdzināma ar pārbaudes procedūrām, kuru rezultātā tiek pieņemti individuāli akti attiecībā uz tādiem noteiktiem produktiem un uzņēmējiem, kādi pastāv it īpaši konkurences tiesībās un starptautiskajās tirdzniecības tiesībās. Faktiski pretēji dažādajām, pat sākotnējām, Direktīvas 67/548 pielāgošanas tehnikas attīstībai procedūras stadijām, šo procedūru vispārējais mērķis ir individuālu pasākumu pieņemšana, kas turklāt pamato procesuālo garantiju piešķiršanu attiecīgajiem uzņēmējiem. Zināmā mērā līdzīgi ir ar antidempinga procedūrām, neskatoties uz to, ka to rezultātā tiek pieņemtas vispārpiemērojamas regulas, jo saskaņā ar judikatūru šīs procedūras ir administratīvas tāpēc, ka tās it īpaši var individuāli izcelt noteiktus uzņēmējus, kā arī tās šiem uzņēmējiem paredz procesuālās garantijas (šajā sakarā skat. Tiesas 2003. gada 30. septembra spriedumu lietā C-76/01 P *Eurocoton u.c./Padome, Recueil*, I-10091. lpp., 69. un turpmākie punkti).

- 60 Šajā gadījumā ir acīmredzami, ka šādi kritēriji nepastāv. Faktiski attiecīgo vielu raksturīgo īpašību pārbaudes sākotnējā procedūra, kas ne tuvu neattiecas uz attiecīgo uzņēmēju individuālajām interesēm vai individuālu lēmumu pieņemšanu attiecībā uz tiem, ir tikai stadija pirms vispārpiemērojama akta, proti, direktīvas grozījumu priekšlikuma, sagatavošanas, kā paredzēts Direktīvas 67/548 29. pantā. Turklāt arī ar to, ka Komisija un darba grupa, izstrādājot priekšlikumus iesniegšanai regulatīvajai komisijai, ņem vērā nozares pārstāvju iesniegto informāciju vielu klasifikācijas vai deklasifikācijas nolūkos, nav pietiekami, lai uzskatītu, ka sākotnējā pārbaudes procedūra kādu var skart individuāli.

- 61 Nemot vērā iepriekš minēto, sākotnējo pārbaudes procedūru, kuru veic Komisija un darba grupa, nevar nošķirt no procesa, kura ietvaros tā tiek veikta, un tā mērķa. Līdz ar to prasītāju argumentu šajā sakarā nevar apmierināt.

— Par Komisijas atteikuma apgalvoto administratīvo un galīgo raksturu un judikatūras transpozīciju attiecībā uz sūdzības noraidīšanu vai izskatīšanas izbeigšanu konkurences jomā

- 62 No iepriekš minētajiem secinājumiem izriet, ka nevar apmierināt arī to prasītāju apgalvojumu, saskaņā ar kuru apstrīdētais lēmums ir galīgs administratīvs akts.

- 63 Turklāt, ja piekristu prasītāju apgalvojumam, tas pēc būtības un pretēji principiem, kas noteikti ar šā rīkojuma 56. punktā minēto judikatūru, dotu privātpersonām iespēju procedūru, kas virzīta uz vispārpiemērojamu pasākumu pieņemšanu, grozot Direktīvu 67/548, pārvērst procedūrā, kas var skart individuāli, nosūtot Komisijai rakstveida lūgumu, uz kuru tai ir jāatbild saskaņā ar EKL 21. panta trešajā daļā nostiprināto vispārējo labas uzvedības noteikumu. Taču jāatzīmē, ka pat tad, ja šī būtu galīgā atbilde, tā nevarētu ne grozīt procedūras, kas virzīta uz vielas klasifikāciju vai deklasifikāciju, juridisko raksturu, ne arī ar šo atbildi vien būtu pietiekami, lai adresātam piešķirtu tiesības celt prasību.

- 64 Papildus jānorāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Komisijas akts, ar kuru tiek dota noraidoša atbilde, ir jāizvērtē atkarībā no lūguma, uz kuru tas atbild, rakstura (Tiesas 1992. gada 24. novembra spriedums apvienotajās lietās C-15/91 un C-108/91 *Buckl* u.c./Komisija, *Recueil*, I-6061. lpp., 22. punkts). It īpaši Kopienu iestādes atteikums atsaukt vai grozīt tiesību aktu pats par sevi var tikt uzskatīts par tiesību

aktu, kura likumība var tikt pārbaudīta saskaņā ar EKL 230. pantu, tikai tad, ja arī pats tiesību akts, kuru Kopienų iestāde atsakās atsaukt vai grozīt, var tikt apstrīdēts saskaņā ar šo tiesību normu (Tiesas 1972. gada 8. marta spriedums lietā 42/71 *Nordgetreide/Komisija, Recueil*, 105. lpp., 5. punkts; 1988. gada 26. aprīļa spriedums apvienotajās lietās 97/86, 99/86, 193/86 un 215/86 *Asteris u.c./Komisija, Recueil*, 2181. lpp., 17. punkts, un 1990. gada 17. maija spriedums lietā C-87/89 *Sonito u.c./Komisija, Recueil*, I-1981. lpp., 8. punkts, kā arī šā rīkojuma 56. punktā minētais spriedums lietā *Zunis Holding u.c./Komisija*, 31. punkts, un šā rīkojuma 56. punktā minētais rīkojums lietā *Scottish Soft Fruit Growers/Komisija*, 41. punkts).

- 65 No iepriekš minētā izriet, ka šajā gadījumā apstrīdētais lēmums, kas noraida prasītāju lūgumu, nevar tikt izvērtēts neatkarīgi no tiesību akta, uz kuru attiecas prasītāju lūgums, proti, Direktīvas 67/548 grozījumu priekšlikuma. Līdz ar to apstrīdētais lēmums būtu apstrīdams tikai tādā gadījumā, ja arī lūgumā minētais grozījumu priekšlikums un kolofonija klasifikācija Direktīvas 67/548 I pielikumā varētu būt par prasītāju celtās prasības atcelt tiesību aktu priekšmetu.
- 66 Taču jāatzīmē, ka arī Direktīvas 67/548 grozījumu priekšlikums, uz kuru attiecas prasītāju lūgums, nav apstrīdams akts EKL 230. panta izpratnē, jo tas ir tikai starpposma un sagatavojošs akts. Atbilstoši iedibinātajai judikatūrai tādu lēmumu gadījumā, kuru pieņemšanā ir vairākas stadijas, var pārsūdzēt tikai tos pasākumus, kas skaidri paredz iestādes nostāju šīs procedūras beigās, nevis starpposma pasākumus, kuru nolūks ir sagatavot galīgo lēmumu (skat. šā rīkojuma 44. punktā minēto rīkojumu lietā *Berthu/Komisija*, 19. punkts un minētā judikatūra, kā arī Pirmās instances tiesas 2004. gada 2. jūnija rīkojumu lietā T-123/03 *Pfizer/Komisija*, Krājums, II-1631. lpp., 22. un turpmākie punkti). Taču, neskatoties uz to, ka apstrīdētais lēmums ir Komisijas galīgā atbilde uz prasītāju lūgumu, tā ir tikai nostāja attiecībā uz starpposma un sagatavojošu pasākumu, kuru līdz ar to nevar apstrīdēt, ceļot prasību atcelt tiesību aktu. No iepriekš minētā, ņemot vērā iepriekš 64. punktā minēto judikatūru, ar vēl lielāku pierādījuma spēku izriet, ka apstrīdētais lēmums nav apstrīdams EKL 230. panta izpratnē.

67 Turklāt šajā gadījumā prasītāju iespējamā prasība pret kolofonija klasifikāciju Direktīvas 67/548 I pielikumā acīmredzami neatbilst nosacījumiem par pieņemamību. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru patiešām pat vispārpiemērojams tiesību akts noteiktos apstākļos noteiktas ieinteresētas privātpersonas vai uzņēmējus var skart individuāli un tieši dažu tām specifisku īpašību dēļ vai kādas faktiskas situācijas dēļ, kura tās izceļ attiecībā pret jebkuru citu personu (skat. Pirmās instances tiesas 1998. gada 12. marta rīkojumu lietā T-207/97 *Berthu/Padome*, *Recueil*, II-509. lpp., 23. punkts un minētā judikatūra). Tomēr šajā gadījumā prasītājas pat nav mēģinājušas pierādīt, ka iespējamie Direktīvas 67/548 grozījumi un it īpaši iespējamā kolofonija klasifikācija vai deklasifikācija tās būtu skārusi individuāli un tieši EKL 230. panta ceturtais daļas izpratnē. Tieši pretēji — prasītājas apgalvoja, ka tām kā apstrīdētā lēmuma adresātēm nav jāpierāda, ka minētais lēmums tās skar tieši un individuāli EKL 230. panta ceturtais daļas izpratnē.

68 Tāpat šajā kontekstā ir jānoraida prasītāju arguments, kurš balstās uz judikatūru attiecībā uz tādu prasību pieņemamību, kas celtas pret lēmumu uzsākt detalizētas pārbaudes procedūru saskaņā ar EKL 88. panta 2. punktu (skat. iepriekš 45. punktu). Šajā gadījumā šī judikatūra nav piemērojama, jo, pirmkārt, kontroles procedūras valsts atbalsta jomā atšķirībā no attiecīgās procedūras šajā lietā attiecas uz individuāla administratīva akta, nevis vispārpiemērojama akta pieņemšanu (skat. iepriekš 59. punktu). Otrkārt, judikatūra attiecībā uz valsts atbalstu skar vispirms Komisijas un dalībvalsts attiecības. Tādējādi šī judikatūra attiecas galvenokārt uz īpašām tiesiskām sekām, kādas Komisijas veiktā valsts atbalsta pasākuma pagaidu kvalifikācija saskaņā ar EKL 88. panta 3. punktu rada dalībvalstīm un mazākā mērā — privātpersonām. Treškārt, Komisijas atteikumam ierosināt vielas deklasifikāciju nav nekāda līdzība ar lēmumu uzsākt detalizētas pārbaudes procedūru valsts atbalsta jomā, kuras rezultāts, ļoti iespējams, būtu labvēlīgs sūdzības iesniedzējam.

69 No iepriekš minētā izriet, ka prasītāju arguments par apstrīdētā lēmuma administratīvo, individuālo un galīgo raksturu ir jānoraida.

- 70 Visbeidzot, ir jānoraida arī tas prasītāju arguments, saskaņā ar kuru šajā gadījumā ir jāpiemēro judikatūra, kas attiecas uz sūdzības noraidīšanu vai izskatīšanas izbeigšanu konkurences tiesību jomā. Šī judikatūra neattiecas uz privātpersonu piedalīšanos procedūrā, kuras rezultātā tiek pieņemtas vai grozītas direktīvas. Attiecībā uz procedūrām, kuru rezultātā tiek pieņemti vispārpiemērojami pasākumi, judikatūrā privātpersonas kā "pieteikuma iesniedzēja" vai "sūdzības iesniedzēja" tiesības iesniegt prasību ir atzītas tikai izņēmuma gadījumos, it īpaši tādos gadījumos, kad šai privātpersonai ir attiecīgajos tiesību aktos skaidri paredzētās procesuālās garantijas (skat. zemāk 72. un 73. punktu).
- 71 Līdz ar to šajā stadijā ir nepieciešams pārbaudīt, vai procedūras Direktīvas 67/548 pielāgošanai tehnikas attīstības ietvaros prasītājiem bija procesuālās garantijas, kas ļautu prasību šajā lietā atzīt par pieņemamu.

Par privātpersonu procesuālajām garantijām procedūras Direktīvas 67/548 pielāgošanas tehnikas attīstībai ietvaros

— Ievada apsvērumi

- 72 Vispirms jāatgādina judikatūra, saskaņā ar kuru tas, ka persona tādā vai citādā veidā iestājas Kopienų tiesību akta pieņemšanas procesā, nevar šo personu izcelt individuāli attiecībā uz konkrēto tiesību aktu, kas tādējādi nozīmē, ka šis tiesību akts attiecībā uz šo personu rada saistošas tiesiskās sekas tikai tad, ja piemērojamais Kopienų tiesiskais regulējums tai piešķir noteiktas procesuālās garantijas (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2002. gada 17. janvāra spriedumu lietā T-47/00 *Rica Foods*/Komisija, *Recueil*, II-113. lpp., 55. punkts; 2002. gada 11. septembra spriedumu lietā T-13/99 *Pfizer Animal Health*/Padome, *Recueil*, II-3305. lpp., 101. punkts, un 2002. gada 11. septembra spriedumu lietā T-70/99 *Alpharma*/Padome, *Recueil*, II-3495. lpp. 93. punkts; Pirmās instances tiesas 2002. gada 29. aprīļa rīkojumu lietā T-339/00 *Bactria*/Komisija, *Recueil*, II-2287. lpp., 51. punkts, un 2005. gada 16. februāra rīkojumu lietā T-142/03 *Fost Plus*/Komisija, Krājums, II-589. lpp., 61. un turpmākie punkti).

73 Tāpat saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ne vispārpiemērojamu aktu izstrādāšanas process, ne arī paši šie akti pēc savas būtības neparedz, pamatojoties uz vispārīgiem Kopienu tiesību principiem, tādiem kā tiesībām tikt uzklausītam, skarto personu piedalīšanās, jo tiek uzskatīts, ka to intereses pārstāv politiskās varas institūcijas, kas ir kompetentas pieņemt šos aktus (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1998. gada 15. septembra rīkojumu lietā T-109/97 *Molkerei Großbraunshain* un *Bene Nahrungsmittel*/Komisija, *Recueil*, II-3533. lpp., 60. punkts, un 1999. gada 9. novembra rīkojumu lietā T-114/99 *CSR Pampryl*/Komisija, *Recueil*, II-3331. lpp., 50. punkts). Līdz ar to, neesot skaidri garantētām procesuālajām tiesībām, atļaut visām privātpersonām, kuras ir piedalījušās tiesību akta izstrādes procesā, pēc tam celt prasību pret šo tiesību aktu, būtu pretēji EKL 230. panta tekstam un garam (iepriekš minētais rīkojums lietā *Molkerei Großbraunshain* un *Bene Nahrungsmittel*/Komisija, 68. punkts; iepriekš minētais rīkojums lietā *CSR Pampryl*/Komisija, 50. punkts, un Pirmās instances tiesas 2001. gada 30. janvāra rīkojums lietā T-215/00 *La Conqueste*/Komisija, *Recueil*, II-181. lpp., 42. punkts, kuru apstiprina Tiesas 2002. gada 30. janvāra rīkojums lietā C-151/01 P *La Conqueste*/Komisija, *Recueil*, I-1179. lpp., 42. un turpmākie punkti).

74 Turklāt attiecībā uz radniecīgu jomu tai, kuru regulē Direktīva 67/548, proti, kosmētikas līdzekļu jomu, kuru regulē Padomes 1976. gada 27. jūlija Direktīva 76/768/EEK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz kosmētikas līdzekļiem (OV L 262, 169. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1993. gada 14. jūnija Direktīvu 93/35/EEK (OV L 151, 32. lpp.), Pirmās instances tiesa atzina, ka, kaut arī sacīkstes princips ir Kopienu tiesību pamatprincips, kas ir piemērojams visiem administratīvajiem procesiem, kuri ir uzsākti pret konkrētu personu un kuru rezultātā var tikt pieņemts šai personai nelabvēlīgs tiesību akts, tas parasti neattiecas uz procesiem, kuru rezultātā tiek pieņemti vispārpiemērojami pasākumi (skat. Pirmās instances tiesas 1998. gada 16. jūlija spriedumu lietā T-199/96 *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija, *Recueil*, II-2805. lpp., 58. punkts un minētā judikatūra). Tomēr trešo ieinteresēto personu piedalīšanās šādās procedūrās ir skaidri paredzēta tikai izņēmuma gadījumos. It īpaši tas ir paredzēts antidempinga procedūrās, kuru ietvaros, lai pieņemtu vispārpiemērojamu tiesību aktu, ir jānodrošina noteiktas un tiesību normās skaidri paredzētas tiesības uz aizstāvību (iepriekš minētais spriedums lietā *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija, 59. punkts; šā rīkojuma 73. punktā minētais rīkojums lietā *Molkerei Großbraunshain* un *Bene Nahrungsmittel*/Komisija, 69. punkts, un šā rīkojuma 73. punktā minētais 2001. gada 30. janvāra rīkojums lietā *La Conqueste*/Komisija, 46. punkts).

75 Ņemot vērā šo judikatūru, vispirms ir jāpārbauda, vai Direktīva 67/548 ieinteresētajiem uzņēmējiem skaidri paredz procesuālās garantijas. Tālāk Pirmās instances tiesa uzskata par nepieciešamu pārbaudīt, vai prasītājas izņēmuma kārtā, ņemot vērā šīs lietas īpašo juridisko kontekstu, var atsaukties uz no vispārīgā tiesību principa netieši izrietošām procesuālajām garantijām.

— Par Direktīvas 67/548 pielāgošanas tehnikas attīstībai procedūras ietvaros skaidri paredzētām procesuālajām garantijām

76 Jāatzīmē, ka Direktīvā 67/548 nav ne noteikumu, kas ieinteresētajiem uzņēmējiem prasītāju gadījumā piešķir tiesības uzsākt attiecīgo pielāgošanas procedūru, ne arī noteikumu, kas uzliek pienākumu Komisijai, pirms tā ierosina pielāgošanas priekšlikumu, ievērot procedūru, kurā šiem uzņēmējiem ir procesuālās garantijas.

77 Kaut arī Direktīvas 67/548 VI pielikuma 1.7.2. punkta trešajā daļā ir noteikts, ka ražotāji, importētāji vai izplatītāji, kuru rīcībā ir jauni dati, kompetentajām dalībvalsts iestādēm var iesniegt priekšlikumu grozīt I pielikumu, tas skar tikai ieinteresētā uzņēmēja un dalībvalsts attiecības. Līdz ar to minētā direktīva šiem uzņēmējiem Kopienas līmenī neparedz ne tiesības uzsākt procedūru, ne arī procesuālās garantijas (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2005. gada 10. februāra rīkojumu lietā T-291/04 R *Enviro Tech Europe* un *Enviro Tech International*/Komisija, Krājums, II-475. lpp., 68. punkts, un attiecībā uz līdzīgu situāciju skat. šā rīkojuma 72. punktā minēto rīkojumu lietā *Bactria*/Komisija, 51. punkts, kuru apstiprina Tiesas 2003. gada 12. decembra rīkojums lietā C-258/02 P *Bactria*/Komisija, *Recueil*, I-15105. lpp., 43. un 44. punkts).

78 Līdzīgi arī Direktīvas 67/548 VI pielikuma 4.1.3., 4.1.4. un 4.1.5. punkts uzņēmējiem uzliek pienākumu ar klasifikāciju saistīto informāciju darīt zināmu tikai dalībvalstīm. Komisijas pienākums saskaņā ar Direktīvas 67/548 VI pielikuma 4.1.5. punkta otro daļu informēt citas dalībvalstis attiecas tikai uz iespējamo klasifikācijas priekšlikumu, kuru nosūtījusi dalībvalsts, kas ir šīs informācijas adresāte, un nevis uz pašu informāciju kā tādu, kas tiek nosūtīta citām dalībvalstīm tikai pēc to skaidri izteikta lūguma. Turklāt šie pienākumi attiecas tikai uz sevišķi bīstamām vielām, kas ir skaidri paredzētas 4.2.1.–4.2.3. punktā, izņemot sensibilizējošas vielas, tādas kā kolofonijs. Visbeidzot, Direktīvas 67/548 14. pants, uz kuru atsaucas prasītājas šajā kontekstā, paredz paziņošanas pienākumu tikai tiem uzņēmējiem, kuru situācija nekādā veidā nav līdzīga prasītāju situācijai šajā lietā.

79 No šo noteikumu teksta un gara neizriet, ka tajos minētie pienākumi paredz noteiktu procesuālo garantiju piešķiršanu Kopienas līmenī. Neesot nepieciešamībai pārbaudīt, vai dalībvalstis ir piešķirušas kādas procesuālās garantijas, jāatzīst, ka minētie pienākumi informēt, it īpaši attiecībā uz sevišķi bīstamām vielām, pilnīgi un objektīvi kalpo vispārējām sabiedrības interesēm, proti, vispārējo mērķu, tādu kā veselības aizsardzība, drošība un vides aizsardzība, īstenošanai, pamatojoties uz jaunāko informāciju attiecībā uz bīstamām vielām, efektīvi un vienveidīgi ieviešot Direktīvu 67/548. To apstiprina Direktīvas 67/548 VI pielikuma 4.1.5. punkta pirmajā daļā paredzētais mērķis “iespējami drīz ar [...] direktīvas 28. pantā noteikto procedūru iegūt saskaņotu Kopienas klasifikāciju”.

80 No iepriekš minētā izriet, ka šie noteikumi ieinteresētajiem uzņēmējiem neparedz nekādas procesuālās garantijas Kopienas līmenī, kas ļautu prasību šajā lietā atzīt par pieņemamu (šajā sakarā skat. šā rīkojuma 73. punktā minēto 2001. gada 30. janvāra rīkojumu lietā *La Conquête*/Komisija, 44.–49. punkts, kuru apstiprina šā rīkojuma 73. punktā minētais 2002. gada 30. janvāra rīkojums lietā *La Conquête*/Komisija, 42. un turpmākie punkti).

81 Papildus jāatzīmē, ka attiecīgie noteikumi skaidri atšķiras no Kopienas vispārējās tarifu preferences sistēmas noteikumiem lietā *DuPont* (Pirmās instances tiesas 2002. gada 12. septembra spriedums lietā T-113/00 *DuPont Teijin Films Luxembourg* u.c./Komisija, *Recueil*, II-3681. lpp., 47.–55. punkts), ciktāl pēdējie Kopienas pārvaldes iestādēm paredz beznosacījumu pienākumu ņemt vērā uzņēmēju iesniegto informāciju, kura ievērošanai ir jābūt pakļautai efektīvai tiesas kontrolei, un atbilstošas procesuālās garantijas šiem uzņēmējiem. Tāpat arī prasītāju situāciju nevar salīdzināt ar situāciju, kāda bija šā rīkojuma 72. punktā minētajā spriedumā lietā *Pfizer Animal Health/Padome* un spriedumā lietā *Alpharma/Padome*, kuros Pirmās instances tiesa atzina, ka, kaut arī Padomes 1970. gada 23. novembra Direktīvas 70/524/EEK par barības piedevām (OV L 270, 1. lpp.) 24. pantā paredzētā procedūra kā tāda attiecīgajiem uzņēmējiem neparedzēja piedalīšanās tiesības, tomēr ir jāņem vērā tas, ka prasītāja kā pieteikuma iesniedzēja saskaņā ar Direktīvas 70/524 9.G panta 2. un 4. punktu pati uzsāka minētās direktīvas 4. pantā paredzēto procedūru. Šī pēdējā tiesību norma skaidri paredz, ka lēmumu pieņemšanas procesu uzsāk pēc attiecīgā uzņēmēja lūguma, kā arī atšķirībā no noteikumiem, kas regulē procedūru šajā lietā, tā minētajam uzņēmējam piešķir procesuālās garantijas, tādas kā tiesības tikt informētam vairāku šī procesa stadiju garumā pieteikuma neatbilstības, noraidīšanas vai pat izskatīšanas atlikšanas gadījumā (šā rīkojuma 72. punktā minētais spriedums lietā *Pfizer Animal Health/Padome*, 101. un 102. punkts, un šā rīkojuma 72. punktā minētais spriedums lietā *Alpharma/Padome*, 93. un 94. punkts).

82 Ņemot vērā iepriekš minēto, jāsecina, ka attiecīgais tiesiskais regulējums šajā lietā neparedz procesuālās garantijas iepriekš šā rīkojuma 72. punktā un turpmākajos punktos minētās judikatūras izpratnē, kas aizsargātu prasītājas un uz kurām tās varētu atsaukties, lai pierādītu, ka apstrīdētais lēmums tām rada saistošas tiesiskās sekas.

— Par procesuālajām garantijām, kas izriet no vispārējiem tiesību principiem

83 Izklāstot savus argumentus par attiecīgās procedūras administratīvo un individuālo raksturu, prasītājas atsaucas uz Komisijas pienākumu rūpīgi un objektīvi veikt visu attiecīgo faktisko un tiesisko apstākļu, kurus tai ir iesnieguši attiecīgie uzņēmēji, pārbaudi (turpmāk tekstā — “pienākums ievērot pienācīgu rūpību”). Prasītājas uzskata, ka pienākums ievērot pienācīgu rūpību ir procesuālā garantija, kas tās aizsargā vielu raksturīgo īpašību sākotnējās pārbaudes laikā, un Kopienu tiesai būtu jākontrolē tas, kā Komisija šo pienākumu pilda.

84 Šajā sakarā vispirms jāatzīmē, ka attiecīgās rūpniecības nozares pārstāvju piedalīšanās patiešām ir svarīga Direktīvas 67/548 pastāvīgā un efektīvā pielāgošanas procesā straujās tehniskās un zinātniskās attīstības dēļ šajā nozarē. Par to it īpaši liecina attiecīgajiem uzņēmējiem uzliktie pienākumi sniegt informāciju (skat. iepriekš šā rīkojuma 76. un turpmākos punktus), kā arī darba grupas izveide, kas palīdz Komisijai šajā uzdevumā un kurā piedalās attiecīgās rūpniecības nozares pārstāvji. Tādējādi arī uzņēmēju intereses Direktīvas 67/548 pielāgošanas tehnikas attīstībai procedūrā ir pienācīgi pārstāvētas (pēc analogijas skat. šā rīkojuma 73. punktā minēto rīkojumu lietā *Molkerei Großbraunshain* un *Bene Nahrungsmittel*/Komisija, 60. punkts). Turklāt šķiet, ka šajā gadījumā šādas pārstāvības efektivitāte ir atkarīga no tā, cik lielā mērā darba grupa ņem vērā attiecīgā rūpniecības sektora pārstāvju iesniegto informāciju, kuru apstiprina dažādi lietas materiāli.

85 Tāpat ir skaidrs arī tas, ka Komisijai un darba grupai, kas ir šīs informācijas adresātes, pārbaudes sākotnējās stadijas laikā pirms Direktīvas grozījumu priekšlikuma izstrādes ir pienākums rūpīgi un objektīvi pārbaudīt visus attiecīgā gadījuma atbilstošos apstākļus (pēc analogijas skat. šā rīkojuma 72. punktā minēto spriedumu lietā *Pfizer Animal Health*/Padome, 171. un 172. punkts, un šā rīkojuma 72. punktā minēto spriedumu lietā *Alpharma*/Padome 182. un 183. punkts, kurā ir atsauce uz

šā rīkojuma 43. punktā minēto spriedumu lietā *Technische Universität München*, 14. punkts). Turklāt jāatgādina, ka Kopienu tiesiskā regulējuma kontekstā, kas attiecas uz antibiotikām kā barības piedevām un piesardzības principa piemērošanu, kas prasa cik izsmeljoši vien iespējams zinātniski novērtēt riskus, pamatojoties uz zinātniskiem atzinumiem, kas balstīti uz izcilības, pārskatāmības un neatkarības principiem, Pirmās instances tiesa atzina, ka pienākums ievērot pienācīgu rūpību ir nozīmīga procesuāla garantija, lai nodrošinātu to, ka veiktie pasākumi ir zinātniski objektīvi, un novērstu patvaļīgu pasākumu pieņemšanu (iepriekš minētais spriedums lietā *Pfizer Animal Health/Padome*, 172. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Alpharma/Padome*, 183. punkts).

86 Tomēr pretēji prasītāju apgalvotajam ne no šīs judikatūras, ne no šā rīkojuma iepriekš 72. punktā un turpmākajos punktos minētās judikatūras neizriet, ka ieinteresētie uzņēmēji procedūrā, kuras rezultātā tiek pieņemti vispārpiemērojami pasākumi, uz pienākumu ievērot pienācīgu rūpību var atsaukties tāpat kā uz procesuālajām garantijām procedūrā, kuras rezultātā tiek pieņemts individuāli piemērojams administratīvs akts. Gluži pretēji, Pirmās instances tiesa atzīst, ka iepriekš minētās judikatūras kontekstā tāpat kā šajā lietā pienākums ievērot pienācīgu rūpību pēc būtības ir objektīva procesuāla garantija, kas izriet no absolūta un beznosacījumu Kopienas iestādes pienākuma attiecībā uz vispārpiemērojama tiesību akta izstrādi un nevis no individuālu tiesību izmantošanas.

87 Faktiski tādu procedūru ietvaros, kuru rezultātā tāpat kā šajā gadījumā tiek pieņemti vispārpiemērojami pasākumi, pienākuma ievērot pienācīgu rūpību kvalificēšana par procesuālo garantiju nenozīmē, ka uzņēmējiem, kas piedalās attiecīgajā procedūrā, tiešā veidā tiek piešķirtas tiesības un dota iespēja griezties Kopienu tiesā. Šādu interpretāciju apstiprina tas, ka šā rīkojuma 72. punktā minētajā spriedumā lietā *Pfizer Animal Health/Padome* un spriedumā lietā *Alpharma/Padome* prasība atcelt tiesību aktu tika atzīta par pieņemamu, nevis pamatojoties uz pienākumu ievērot pienācīgu rūpību kā procesuālo garantiju, kas aizsargā prasītājas, bet citu kritēriju, tajā skaitā attiecīgajā tiesiskajā regulējumā skaidri paredzēto procesuālo garantiju dēļ, kā rezultātā tika uzskatīts, ka apstrīdētā regula prasītājas skar individuāli (šā rīkojuma 72. punktā minētais spriedums lietā *Pfizer Animal Health/Padome*, 90. un turpmākie punkti, un šā rīkojuma 72. punktā minētais spriedums lietā *Alpharma/Padome*, 82. un turpmākie punkti). Turklāt minētajos spriedumos pienākums

ievērot pienācīgu rūpību tika ņemts vērā tikai tad, kad tika pārbaudīta apstrīdēto tiesību aktu likumība (šā rīkojuma 72. punktā minētais spriedums lietā *Pfizer Animal Health/Padome*, 171. un turpmākie punkti, un šā rīkojuma 72. punktā minētais spriedums lietā *Alpharma/Padome*, 182. un turpmākie punkti).

- 88 Procedūras Direktīvas 67/548 pielāgošanas tehnikas attīstībai ietvaros pienākums ievērot pienācīgu rūpību tiek uzskatīts galvenokārt par būtisku un objektīvu nosacījumu, kuru ievērot sabiedrības interesēs uzliek par pienākumu tiesiskais regulējums, kas paredz zinātnisko objektivitāti, balstītu uz izcilības, pārskatāmības un neatkarības principiem (pēc analogijas skat. šā rīkojuma 72. punktā minēto spriedumu lietā *Pfizer Animal Health/Padome*, 171. un 172. punkts, kā arī ģenerāladvokāta M. Pojareša Maduru [*M. Poiares Maduro*] secinājumus Tiesas 2005. gada 22. februāra spriedumam lietā *C-141/02 P Komisija/max.mobil*, Krājums, I-1283. lpp., 55. un 56. punkts). No iepriekš minētā izriet, ka administratīvajās procedūrās, kuru rezultātā tiek pieņemti individuāla rakstura tiesību akti, pienākuma ievērot pienācīgu rūpību piemērojamība skaidri atšķiras, jo tajās pienākuma ievērot pienācīgu rūpību aizsargājošais raksturs attiecībā uz privātpersonām ir atzīts ar judikatūru (it īpaši skat. šā rīkojuma 43. punktā minēto spriedumu lietā *Technische Universität München*, 14. punkts; Pirmās instances tiesas 1995. gada 18. septembra spriedumu lietā *T-167/94 Nölle/Padome* un Komisija, *Recueil*, II-2589. lpp., 73.–76. punkts, un 1999. gada 9. jūlija spriedumu lietā *T-231/97 New Europe Consulting un Brown/Komisija, Recueil*, II-2403. lpp., 37. un turpmākie punkti). Turklāt, pat ja procedūras, kuras rezultātā tiek pieņemts vispārpiemērojams akts, ietvaros pienākums ievērot pienācīgu rūpību nerada individuālas tiesības, kas dotu privātpersonām tiesības celt prasību tiesā atcelt tiesību aktu, tas neizslēdz iespēju privātpersonām Kopienai atsaukties uz šī pienākuma pārkāpumu, ko izdarījusi Kopienas struktūrvienība, ja ir izpildīti nosacījumi prasības atcelt tiesību aktu vai prasības par zaudējumu atlīdzību atzīšanai par pieņemamu (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 17. marta spriedumu lietā *T-285/03 Agraz u.c./Komisija*, Krājums, II-1063. lpp., 49.–54. punkts).
- 89 Tāpat šajā sakarā jāatgādina, ka saskaņā ar šā rīkojuma 73. punktā un 74. punktā minēto judikatūru vispārpiemērojamu tiesību aktu izstrādes procesā Kopienai tiesību vispārējiem principiem, tādiem kā tiesībām tikt uzklausītam un pat pienākumam ievērot pienācīgu rūpību, nav tāda pati piemērojamība kā administratīvajos procesos, kuru rezultātā tiek pieņemts individuāli piemērojams tiesību akts. No tā izriet, ka ar judikatūru iedibinātie aizsargājošie principi šādu administratīvu procesu ietvaros

nevar tikt piemēroti procedūrās, kuru rezultātā tiek pieņemti vispārpiemērojami tiesību akti, un ka līdz ar to šajā pēdējā gadījumā pienākuma ievērot pienācīgu rūpību pastāvēšana nenozīmē individuālu procesuālu garantiju piešķiršanu (šajā sakarā attiecībā uz tiesībām tikt uzklausi tam skat. šā rīkojuma 72. punktā minēto spriedumu lietā *Pfizer Animal Health/Padome*, 487. punkts un minētā judikatūra). No iepriekš minētā arī izriet, ka prasītājas kļūdās, atsaucoties uz šā rīkojuma 43. punktā minēto spriedumu lietā *max.mobil/Komisija*, kuru Tiesa pa to laiku apelācijas tiesvedībā atcēla (iepriekš šā rīkojuma 89. punktā minētais spriedums lietā *Komisija/max.mobil*).

- 90 No iepriekš minētā izriet, ka prasītāju arguments attiecībā uz pienākumu ievērot pienācīgu rūpību ir jānoraida.
- 91 Tādējādi, ņemot vērā to, ka nepastāv ne tiešas, ne netiešas procesuālās garantijas, kas aizsargātu prasītājas procedūras Direktīvas 67/548 pielāgošanai tehnikas attīstībai ietvaros, nevar uzskatīt, ka apstrīdētais lēmums attiecībā uz prasītājām rada saistošas tiesiskās sekas un ka tas ir apstrīdams tiesību akts EKL 230. panta izpratnē.
- 92 Ņemot vērā iepriekš minēto, jāsecina, ka apstrīdētais lēmums attiecībā uz prasītājām nerada saistošas tiesiskās sekas un tāpēc nevar grozīt prasītāju tiesisko stāvokli. Līdz ar to tas nav apstrīdams tiesību akts saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu.

Par prasītāju tiesībām uz efektīvu tiesisko aizsardzību

- 93 Visbeidzot, ir jāpārbauda prasītāju arguments, saskaņā ar kuru, tā kā tikai Pirmās instances tiesa ir vienīgā, kas var izvērtēt apstrīdētā lēmuma likumību, viņu prasības pieņemamība izriet no tiesiskuma principa un tiesībām uz efektīvu tiesisko aizsardzību.

- 94 Šajā sakarā pietiek atgādināt pastāvīgo judikatūru, saskaņā ar kuru pat atzīta tiesību aizsardzības līdzekļu iespējamā neesamība nevar pamatot Līgumā paredzētās tiesību aizsardzības līdzekļu un procedūru sistēmas grozīšanu tiesas interpretācijas ceļā. Tiesību aizsardzības līdzekļu neesamība saskaņā ar šo judikatūru nekādā gadījumā nenozīmē, ka prasību atcelt tiesību aktu, kuru cēlusi fiziska vai juridiska persona, var uzskatīt par pieņemamu, ja tā neatbilst EKL 230. panta ceturtajā daļā paredzētajiem nosacījumiem (Tiesas 2004. gada 1. aprīļa spriedums lietā C-263/02 P Komisija/*Jégo-Quéré*, *Recueil*, I-3425. lpp., 36. punkts; Pirmās instances tiesas 2000. gada 22. februāra spriedums lietā T-138/98 *ACAV u.c./Padome*, *Recueil*, II-341. lpp., 68. punkts, un šā rīkojuma 72. punktā minētais 2002. gada 29. aprīļa rīkojums lietā *Bactria/Komisija*, 54. punkts).
- 95 Turklāt jāatzīst, ka prasītājas nav pierādījušas, ka uzņēmējs viņu situācijā nevar celt prasību, kas apstrīdētu kolofonija deklasifikācijas neveikšanas spēkā esamību, ceļot prasību valsts tiesās pret attiecīgās dalībvalsts iestenojamiem valsts piemērošanas pasākumiem. Tomēr šādā prāvā varētu būt nepieciešams iesniegt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, izvērtējot attiecīgās direktīvas spēkā esamību saskaņā ar EKL 234. pantu (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2003. gada 30. aprīļa rīkojumu lietā T-154/02 *Villiger Söhne/Padome*, *Recueil*, II-1921. lpp., 60. un 61. punkts). Tāpat liekas iespējami, ka prasītāji varētu vismaz lūgt pieņemt valsts pasākumu, ko var apstrīdēt valsts tiesā, piemēram, lūdzot valsts iestādēm atkāpties no Direktīvas 67/548 piemērošanas attiecībā uz kolofoniju un visa tā valsts tiesiskā regulējuma, kas transponē šo direktīvu. Turklāt jāuzsver, ka prasītājas līdz šim brīdim ne ar kādiem tiesību aizsardzības līdzekļiem acīmredzot pat nav mēģinājušas apstrīdēt pašreizējo kolofonija klasifikāciju par sensibilizējošu vielu, kaut arī šī klasifikācija ir spēkā jau vairāk nekā desmit gadus ar Direktīvu 93/72 un Direktīvu 94/69 ieviesto grozījumu rezultātā. Tādējādi prasītājas nav norādījušas uz atbilstošu valsts tiesību aizsardzības līdzekļu neesamību. Jāpiebilst, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru, pat ja pēc veiktas konkrētas valsts procesuālo normu pārbaudes var pierādīt, ka tās neļauj privātpersonai iesniegt prasību, kas apšaubītu apstrīdētā lēmuma spēkā esamību, tas nekādā ziņā nepadara par spēkā neesošiem iepriekš minētos apsvērumus, ņemot vērā to, ka šāda sistēma prasītu, lai Kopienu tiesa katrā konkrētā gadījumā pārbauda un interpretē valsts procesuālās tiesības. Tā rīkojoties, Kopienu tiesa, pārbaudot Kopienu tiesību aktu likumību, pārkāptu tās kompetenci (Tiesas 2002. gada 25. jūlija spriedums lietā C-50/00 P *Unión de Pequeños Agricultores/Padome*, *Recueil*, I-6677. lpp., 43. punkts).

96 Līdz ar to prasība atcelt apstrīdēto lēmumu ir jānoraida kā nepieņemama.

2. Par prasības atlīdzināt zaudējumus pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

97 Atbildētāja apgalvo, ka arī prasība atlīdzināt zaudējumus ir nepieņemama, jo tā tika iesniegta par vēlu. Pakārtoti tā apgalvo, ka prasība atlīdzināt zaudējumus ir acīmredzami nepamatota.

98 Persona, kas iestājusies lietā, neiesniedza apsvērumus attiecībā uz prasības atlīdzināt zaudējumus pieņemamību.

99 Prasītājas atgādina, ka, lai prasība atlīdzināt zaudējumus būtu pieņemama, ir jāpierāda atbildētājas prettiesiskā rīcība, nodarītie zaudējumi un cēloņsakarības esamība starp šo rīcību un zaudējumiem (Tiesas 1971. gada 2. decembra spriedums lietā 5/71 *Zuckerfabrik Schöppenstedt*/Padome, *Recueil*, 975. lpp.).

100 Pirmkārt, attiecībā uz prettiesisko rīcību šajā gadījumā no dažādajiem tiesību akta atcelšanas pamatiem izriet, ka atbildētājas rīcība, pieņemot apstrīdēto lēmumu, kā arī tās darbinieku rīcība stadijā pirms šī lēmuma pieņemšanas bija prettiesiska.

Prasītājas it īpaši uzskata, ka Komisija, atsakoties deklasificēt kolofoniju, kaut arī šī deklasifikācija bija “zinātniski pamatota”, ne tikai pārkāpa savas pilnvaras, bet arī neveica prasītāju sūdzības un lūguma rūpīgu un objektīvu pārbaudi, tādējādi nepildot labas pārvaldības pienākumu.

- 101 Atbilstoši iedibinātajai tiesu praksei prettiesiska rīcība ir pietiekama, lai varētu iestāties Kopienas ārpuslīgumiskā atbildība, ja apstrīdētais tiesību akts nav “likumdošanas akts” un ja Komisijai nav plaša rīcības brīvība. Šajā gadījumā apstrīdētais lēmums ir prasītājām adresēts individuāls akts, nevis “likumdošanas akts”. Pat ja apstrīdētais lēmums būtu “likumdošanas akts” — *quod non* —, prasītājas uzskata, ka, ja Komisija to būtu pieņēmusi, tas būtu pietiekami nopietns augstākas tiesību normas, kas aizsargā privātpersonas, pārkāpums (šā rīkojuma 99. punktā minētais spriedums *Zuckerfabrik Schöppenstedt*/Padome un Pirmās instances tiesas 1997. gada 15. aprīļa spriedums lietā T-390/94 *Schröder u.c./Komisija, Recueil, II-501. lpp.*), pārkāpjot Līgumu un vairākus Kopienas tiesību pamatprincipus attiecībā uz privātpersonu tiesību aizsardzību un tiesisko pašāvēību. Papildus prasītājas apgalvo, ka Komisijai nav plaša rīcības brīvība, pieņemot lēmumus par vielas iekļaušanu Direktīvas 67/548 I pielikumā, jo tai saskaņā ar šajā direktīvā noteiktajiem noteikumiem un kritērijiem vielu klasifikācija ir jāveic pēc to raksturīgajām īpašībām.

- 102 Otrkārt, attiecībā uz nodarītajiem zaudējumiem apstrīdētā lēmuma dēļ prasītājas apgalvo, ka prettiesiskās klasifikācijas rezultātā viņu klienti Eiropas Savienībā ir zaudējuši pašāvēību attiecībā uz kolofoniju, meklē tā aizvietotājproduktus un atsevišķos gadījumos pamazām izbeidz izmantot produktus, kuru sastāvā ir kolofonijs, tādējādi samazinot attiecīgo tirgu un peļņu. Turklāt prasītājas ir ieguldījušas daudz laika, enerģijas un finansiālos līdzekļus klasifikācijas un marķēšanas procesā šo pēdējo desmit gadu laikā, it īpaši vērsoties pēc palīdzības pie juridiskajiem un tehniskajiem konsultantiem un ekspertiem, lai sagatavotu šo prasību. Prasītājas uzskata, ka viņu finansiālo zaudējumu apmērs uz šo dienu pārsniedz EUR 250 000. Pakārtoti prasītājas lūdz Pirmās instances tiesu atzīt Kopienas atbildīgu par pietiekami precīzi paredzamiem zaudējumiem, pat ja vēl nav

iespējams tos precīzi aprēķināt (Tiesas 1976. gada 2. jūnija spriedums apvienotajās lietās no 56/74 līdz 60/74 *Kampffmeyer* u.c./Komisija un Padome, *Recueil*, 711. lpp., 6. punkts).

- 103 Treškārt, attiecībā uz cēloņsakarības esamību starp apstrīdētā lēmuma nelikumību un nodarītajiem zaudējumiem prasītājas apgalvo, ka tirdzniecības attiecību izbeigšana ar tās klientiem un tas, ka klienti kolofoniju aizvieto ar citiem produktiem, izriet tieši no apstrīdētā lēmuma pieņemšanas. Prasītājas šajā sakarā lūdz Pirmās instances tiesu pasludināt, ka atbildētājam ir jāatlīdzina nodarītie zaudējumi sakarā ar apstrīdētā lēmuma pieņemšanu, un noteikt, ka atlīdzības apmērs tiks noteikts, pusēm vienojoties, vai, ja šādu vienošanos nevarēs panākt, to noteikts Pirmās instances tiesa (Tiesas 1975. gada 14. maija spriedums lietā 74/74 *CNTA*/Komisija, *Recueil*, 533. lpp.).
- 104 Attiecībā uz atbildētājas izteikto iebildumu, saskaņā ar kuru prasība par zaudējumu atlīdzību ir noilgusi, prasītājas apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datums ir tas brīdis, sākot no kura var celt šādu prasību, jo ar minētā tiesību akta pieņemšanu tika izbeigta kolofonija administratīvās vērtēšanas procedūra. Līdz ar to Komisija kā priekšlaicīgu visticamāk būtu noraidījusi ikvienu prasību, kas būtu iesniegta līdz apstrīdētā lēmuma pieņemšanai. Apstrīdētais lēmums tika pieņemts 2003. gada 23. augustā, un prasītājas cēla prasību 2003. gada 29. oktobrī, proti, prasības par atbildību celšanai paredzētajā piecu gadu termiņā saskaņā ar EKL 288. panta otro daļu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 105 Atbildētāja apgalvo, ka prasība par zaudējumu atlīdzību ir noilgusi, jo celta par vēlu, proti, vairāk kā desmit gadus pēc tam, kad kolofonijs saskaņā ar Direktīvu 93/72 un

Direktīvu 94/69 tika klasificēts kā bīstama viela. Pakārtoti, atsaucoties uz Pirmās instances tiesas 2003. gada 17. decembra rīkojumu lietā T-346/03 *Krikorian u.c./Parlaments u.c.* (*Recueil*, II-6037. lpp., 14. un 15. punkts), atbildētāja apgalvo, ka minētā prasība ir acīmredzami nepamatota.

106 Vispirms jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Kopienų Tiesas Statūtu 46. pantu prasības pret Kopienų saistībā ar ārpuslīgumisko atbildību noilgst pēc pieciem gadiem, kurus sāk skaitīt no tās pamatā esošā notikuma rašanās brīža. Tādējādi noteikto noilguma termiņu sāk skaitīt tikai no brīža, kad ir izpildīti visi nosacījumi, no kuriem ir atkarīgs zaudējumu atlīdzības pienākums. Šie nosacījumi ir šādi: Kopienų iestāžu prettiesiska rīcība, apgalvotā zaudējuma esamība un cēloņsakarības pastāvēšana starp šo rīcību un apgalvotajiem zaudējumiem (Tiesas 1982. gada 27. janvāra spriedums apvienotajās lietās 256/80, 257/80, 265/80, 267/80 un 5/81 *Birra Wührer u.c./Padome un Komisija*, *Recueil*, 85. lpp., 10. punkts; Pirmās instances tiesas 1997. gada 16. aprīļa spriedums lietā T-20/94 *Hartmann/Padome un Komisija*, *Recueil*, II-595. lpp., 107. punkts, un 2001. gada 31. janvāra spriedums lietā T-76/94 *Jansma/Padome un Komisija*, *Recueil*, II-243. lpp., 76. punkts). Tādējādi nosacījums par to, ka zaudējumam jābūt noteiktam, ir izpildīts, ja zaudējums ir pietiekami precīzi paredzams, pat ja vēl nav iespējams precīzi to aprēķināt (Tiesas 1987. gada 14. janvāra spriedums lietā 281/84 *Zuckerfabrik Bedburg u.c./Padome un Komisija*, *Recueil*, 49. lpp., 14. punkts).

107 Gadījumos, kad Kopienų atbildība tiek prasīta par vispārpiemērojama tiesību akta pieņemšanu, noilguma termiņa atskaite sākas tikai no brīža, kad šī tiesību akta rezultātā rodas zaudējumi, tādējādi no brīža, kad attiecīgās personas ir cietušas noteiktus zaudējumus (šā rīkojuma 106. punktā minētais spriedums lietā *Birra Wührer u.c./Padome un Komisija*, 10. punkts; Pirmās instances tiesas 1998. gada 4. februāra spriedums lietā T-246/93 *Bühning/Padome*, *Recueil*, II-171. lpp., 66. punkts, un Pirmās instances tiesas 2001. gada 17. janvāra rīkojums lietā T-124/99 *Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi/CEEA*, *Recueil*, II-53. lpp., 23. punkts).

108 Šajā gadījumā atbildētāja pamatoti norāda, ka kolofonija klasifikācija par bīstamu vielu, kas vēl aizvien ir spēkā, galu galā izriet no Direktīvas 67/548 grozījumiem, kas izdarīti ar Direktīvu 94/69 un stājās spēkā 1995. gada 3. janvārī, nosakot 1996. gada

1. septembri kā pēdējo to transponēšanas termiņu dalībvalstu iekšējās tiesībās. Līdz ar to jāsecina, ka apstrīdētais lēmums nekādā veidā neizmainīja jau spēkā esošo klasifikāciju.

109 No iepriekš minētā izriet, ka prasītājām nodarītie zaudējumi, pat ja tie ir pierādīti, nekādā ziņā neradās apstrīdētā lēmuma rezultātā, bet gan ieviešot Direktīvu 67/548 un galvenokārt to grozot attiecībā uz kolofonija klasifikāciju. Turklāt atbildētāja pamatoti apgalvo, ka no pieteikuma 99. punkta izriet, ka prasītājas pēc būtības pašas uzskata, ka apgalvoto nodarīto zaudējumu cēlonis ir “prettiesiska klasifikācija”, tas ir, tiesību akts, kas klasificē kolofoniju kā bīstamu vielu. Līdz ar to prasītāju apgalvojums, saskaņā ar kuru apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datums ir “tas brīdis, sākot no kura var iesniegt prasību atlīdzināt zaudējumus, jo ar [tā] pieņemšanu tika izbeigta kolofonija administratīvās vērtēšanas procedūra [..]”, ir jānoraida. Visbeidzot, ņemot vērā iepriekš šā rīkojuma 58. punktā un turpmākajos punktos minēto Pirmās instances tiesas vērtējumu, šis pēdējais apgalvojums katrā ziņā ir nepamatots.

110 Līdz ar to ir jānoskaidro tas brīdis, kad tika izpildīti visi nosacījumi, no kuriem ir atkarīgs zaudējumu atlīdzības pienākums.

111 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa atzīmē, ka prasītājas, pat pēc tam, kad atbildētāja skaidri iebilda pret noilgumu, nevarēja iesniegt konkrētus pierādījumus attiecībā uz brīdi vai termiņu, kurā tika izpildīti visi nosacījumi, no kuriem ir atkarīgs apgalvoto zaudējumu atlīdzības pienākums. Tās tikai apgalvoja, nesniedzot pārliecinošu un detalizētu atbildi, ka pēc “prettiesiskās klasifikācijas” to Eiropas klienti zaudēja pašāvību attiecībā uz kolofoniju, meklēja tā aizvietotājproduktus un atsevišķos gadījumos pamazām izbeidza izmantot produktus, kuru sastāvā ir kolofonijs, tādējādi samazinot viņu tirgus daļu un peļņu. Tāpat prasītājas neprecizēja, iespējams, nodarīto zaudējumu ne tūlītējo, ne arī nepārtraukto raksturu. Tādējādi, neatkarīgi no tā, vai tikai ar šiem pierādījumiem pietiek, lai pierādītu radušos zaudējumus un cēloņsakarību ar, iespējams, prettiesisko rīcību, no šiem apgalvojumiem nevar

secināt ne konkrētu brīdi, ne arī termiņu, kurā tika nodarīti minētie zaudējumi apstrīdētās klasifikācijas rezultātā.

- 112 Ņemot vērā iepriekš minēto, Pirmās instances tiesa uzskata, ka atbildētāja pamatoti apgalvoja, ka iespējamie zaudējumi, pieņemot, ka tie tiešām radās kolofonija klasifikācijas rezultātā un līdz ar to izpildot EKL 288. panta otrajā daļā paredzētos nosacījumus, noteikti tika nodarīti vai nu tūlīt pēc Direktīvas 94/69 stāšanās spēkā vai — vēlākais — tūlīt pēc Direktīvas 94/69 transponēšanas dalībvalstu tiesībās, kurai kā termiņš tika noteikts 1996. gada 1. septembris. Ņemot vērā pašu prasītāju apgalvojumus, saskaņā ar kuriem apgalvoto zaudējumu cēlonis bija kolofonija klasifikācija par bīstamu vielu, ir gandrīz neiespējami, ka šī klasifikācija radīja vai vismaz sāka radīt zaudējumus tikai deviņdesmito gadu beigās vai vēlāk.

- 113 Jebkurā gadījumā, ņemot vērā atbildētājas detalizēto apstrīdēšanu šajā sakarā savas iebildes par prettiesiskumu 51. punktā un 53. punktā, prasītājām, kuru apgalvojumi viņu pieteikumos bija ļoti nepārliciecināmi, bija pienākums iesniegt papildu pierādījumus attiecībā uz apgalvoto zaudējumu nodarīšanas konkrēto brīdi vai termiņu, kā arī to iespējami nepārtraukto raksturu. To it īpaši apstiprina tas, ka prasītājas, kā pašas atzinās, sākot ar deviņdesmitajiem gadiem, kad tās ar vairākkārtējiem centieniem mēģināja panākt, lai Kopienas iestādes deklasificē kolofoniju, zināja to, ka kolofonija klasifikācija var radīt zaudējumus to saimnieciskajai darbībai.

- 114 Tomēr, šajā sakarā prasītājām atbildē uz iebildi par nepieņemamību nesniedzot pietiekamu informāciju, Pirmās instances tiesai, lai izlemtu par šo iebildi, ir jāņem

vērā vismaz ierobežotais termiņš Direktīvas 94/69 transponēšanai valsts tiesībās — termiņš, kurā kolofonija klasifikācija, vēl aizvien spēkā esoša, nenoliedzami ietekmēja dalībvalstu tiesību sistēmas.

- 115 No iepriekš minētā izriet, ka atbilstoši Tiesas Statūtu 46. pantam piecu gadu noilguma termiņš prasības atlīdzināt zaudējumus iesniegšanai sākās vēlākais ar 1996. gada 1. septembri, ja prasītāju apgalvotie zaudējumi ir tūlītēji. Šādā gadījumā, nepārtraucot noilgumu līdz pieteikuma iesniegšanai 2003. gada 29. oktobrī, prasītāju prasība atzīt Kopienas ārpuslīgumisko atbildību ir noilgusi, un līdz ar to prasība atlīdzināt zaudējumus ir nepieņemama.
- 116 Kaut arī prasītājas nav sniegušas konkrētus argumentus šajā sakarā, Pirmās instances tiesa uzskata, ka viņu apgalvotie zaudējumi nav viennozīmīgi tūlītēji, bet, iespējams, — nepārtraukti. Nepārtrauktu zaudējumu gadījumā Tiesas Statūtu 46. pantā paredzētais noilgums, atkarībā no datuma, kurā veikta darbība, kas to pārtrauc, attiecas uz periodu, kas ir senāks par pieciem gadiem pirms šī datuma, neskarot iespējamās tiesības, kas radušās vēlākā periodā [skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 21. aprīļa spriedumu lietā T-28/03 *Holcim (Deutschland)*/Komisija, Krājums, II-1357. lpp. 70. punkts un minētā judikatūra]. Šajā sakarā Tiesas Statūtu 46. pantā paredzēts, ka darbība, kas pārtrauc noilgumu, ir vai nu prasības pieteikuma iesniegšana Tiesā, vai nu iepriekšējs lūgums, ko cietusī puse var iesniegt attiecīgajai iestādei.
- 117 Tomēr no lietas materiāliem izriet, ka prasītājas, kā to prasa Tiesas Statūtu 46. panta otrais teikums, neiesniedza iepriekšēju lūgumu Komisijai, lai saņemtu zaudējumu kompensāciju. Līdz ar to tikai 2003. gada 29. oktobrī iesniegtais prasības pieteikums var tikt uzskatīts par darbību, kas pārtrauc noilgumu Tiesas Statūtu 46. panta izpratnē.

- 118 Nemot vērā iepriekš minēto, šī prasība nepārtrauktu zaudējumu gadījumā katrā ziņā ir noraidāma kā nepamatota tiktāl, ciktāl tā skar, iespējams, nodarītos zaudējumus vairāk kā piecus gadus pirms iepriekš minētā datuma, proti, pirms 1998. gada 29. oktobra.
- 119 Tiktāl, ciktāl prasība atlīdzināt zaudējumus nav novēlota attiecībā uz iespējamiem nepārtrauktiem zaudējumiem, Pirmās instances tiesa, kas saskaņā ar Reglamenta 113. pantu jebkurā laikā pēc pašas iniciatīvas var izskatīt absolūtus šķēršļus tiesas procesam, uzskata, ka prasība atlīdzināt zaudējumus ir nepieņemama arī Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzēto prasību neizpildīšanas dēļ.
- 120 Saskaņā ar Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu ikvienā prasības pieteikumā jābūt norādei par strīda priekšmetu un ir jābūt iekļautam kopsavilkumam par izvirzītajiem pamatiem. Šai norādei ir jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību un lai Pirmās instances tiesa varētu lemt par prasību, ja iespējams — bez papildu informācijas iesniegšanas. Lai nodrošinātu tiesisko drošību un labu pārvaldību tiesā un lai prasības pieteikums būtu pieņemams, pamata faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, ar kuriem prasība pamatota, vismaz kopsavilkuma veidā, kas ir sagatavots saskaņotā un saprotamā veidā, ir jāizriet no paša prasības pieteikuma teksta. Attiecībā konkrētāk uz prasību atlīdzināt zaudējumus, kurus, iespējams, radījusi Kopienas iestāde, — šādā prasības pieteikumā ir jābūt iekļautiem pierādījumiem, kuri ļautu identificēt rīcību, kurā prasītājs vaino iestādi, iemesliem, kuru dēļ tas uzskata, ka pastāv cēloņsakarība starp rīcību un, iespējams, ciestajiem zaudējumiem, kā arī zaudējumu raksturam un apmēram (Pirmās instances tiesas 2004. gada 10. februāra spriedums apvienotajās lietās T-215/01, T-220/01 un T-221/01 *Calberson GE/Komisija, Recueil*, II-587. lpp., 176. punkts; Pirmās instances tiesas 2005. gada 3. februāra spriedums lietā T-19/01 *Chiquita Brands u.c./Komisija, Krājums*, II-315. lpp., 64. un turpmākie punkti).
- 121 Tomēr jāsecina, ka prasības pieteikums šajā lietā neatbilst nosacījumiem tiktāl, ciktāl, pirmkārt, tajā nav skaidri, nepārprotami, saskaņoti un saprotami norādīti

apgalvotos zaudējumus veidojošie elementi, otrkārt, tajā nav parādīta arī cēloņsakarība starp, iespējams, prettiesisko rīcību un zaudējumiem.

- 122 Faktiski prasītāju apgalvojumi attiecībā uz radīto zaudējumu cēloni ir tik nepārliciecināmi, ka Pirmās instances tiesa nevar pieņemt lēmumu. Kā izriet no iepriekš šā rīkojuma 108.–113. punktā minētajiem secinājumiem, ir neiespējami pietiekami precīzi noteikt zaudējumu cēloni, iestāšanās brīdi un attiecīgi arī to, cik ilgi iespējamie zaudējumi tika ciesti. Turklāt prasītājas neiesniedza konkrētus pierādījumus, kas ļautu saprast, kā finansiālie zaudējumi sasniedza vismaz EUR 250 000, kurus, kā prasītājas apgalvo, tās cieta to saskaņoto centienu panākt kolofonija deklasifikāciju rezultātā, un kā pamata prasībā apgalvotie zaudējumi, kas it kā radušies, izbeidzot saimnieciskās attiecības ar to klientiem, varēja rasties prettiesiskas rīcības rezultātā, proti, pieņemot apstrīdēto lēmumu kā tādu.
- 123 Turklāt jāatzīmē, ka prasītāju argumentācija attiecībā uz cēloņsakarību ir pretrunīga. No vienas puses, pamata prasībā tās apgalvo, ka zaudējumi radās apstrīdētā lēmuma kā tāda pieņemšanas rezultātā, no otras puses un pretrunā šim pirmajam apgalvojumam, tās vismaz netieši apgalvo, ka zaudējumi radās “prettiesiskās klasifikācijas” rezultātā. Tomēr prasītājas sava prasības pieteikuma 102. punktā secina, ka “[a]ttiecībā uz cēloņsakarību starp apstrīdētā [lēmuma] prettiesiskumu [...] un radītajiem zaudējumiem [...] ir acīmredzami, ka saimniecisko attiecību izbeigšana ar [to] klientiem un tas, ka klienti aizvieto kolofoniju ar citiem produktiem, tieši izriet no Komisijas negatīvā lēmuma attiecībā uz kolofonija deklasifikāciju no Direktīvas 67/548 I pielikuma”.
- 124 No iepriekš minētā izriet, ka attiecībā uz apgalvoto zaudējumu identificēšanu, kā arī cēloņsakarības pastāvēšanu starp, iespējams, prettiesisko rīcību un šiem zaudējumiem, prasības pieteikums neatbilst Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā noteiktajiem nosacījumiem. Visbeidzot, pat pieņemot, ka prasība atlīdzināt zaudējumus būtu pieņemama, no visa iepriekš minētā izriet, ka tā jebkurā gadījumā būtu acīmredzami nepamatota.

125 Tādējādi šī prasība atlīdzināt zaudējumus ir jānoraida kā nepieņemama.

3. Par saskaņā ar EKL 241. pantu izvirzītās iebildes par prettiesiskumu pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

126 Atbildētāja apstrīd arī prasītāju izvirzītās iebildes par prettiesiskumu attiecībā uz Direktīvu 93/72 un Direktīvu 94/69 pieņemamību.

127 Persona, kas iestājusies lietā, neiesniedza apsvērumus attiecībā uz iebildes par prettiesiskumu pieņemamību.

128 Prasītājas pakārtoti lūdz, lai Pirmās instances tiesa prasības atcelt tiesību aktu atzišanas par nepieņemamu gadījumā pasludina, ka kolofonija iekļaušana Direktīvas 67/548 I pielikumā prasītājām nav piemērojama.

Pirmās instances tiesas vērtējums

129 Attiecībā uz iebildes par prettiesiskumu pieņemamību pietiek atsaukties uz pastāvīgo judikatūru, saskaņā ar kuru EKL 241. pantā dotā iespēja vērsties Tiesā, lai pierādītu, ka vispārpiemērojams tiesību akts nav piemērojams gadījumā, ja šis tiesību akts ir apstrīdētā tiesību akta juridiskais pamats, nav autonoma tiesība un var

tikt izmantota tikai netiesā veidā. Līdz ar to, nepastāvot tiesībām iesniegt prasību pamata lietā, kas šajā gadījumā ir prasības atcelt tiesību aktu un prasības atlīdzināt zaudējumus nepieņemamības dēļ, nevar atsaukties uz EKL 241. pantā paredzētajām tiesībām (Tiesas 1981. gada 16. jūlija spriedums lietā 33/80 *Albini/Padome* un Komisija, *Recueil*, 2141. lpp., 17. punkts, un Tiesas 1985. gada 11. jūlija spriedums apvienotajās lietās 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 un 10/84 *Salerno u.c./Komisija* un Padome, *Recueil*, 2523. lpp., 36. punkts; Pirmās instances tiesas 1996. gada 22. oktobra spriedums lietā T-154/94 *CSF* un *CSME/Komisija*, *Recueil*, II-1377. lpp., 16. punkts, un Pirmās instances tiesas 2001. gada 19. septembra rīkojums apvienotajās lietās T-54/00 un T-73/00 *Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa u.c./Padome*, *Recueil*, II-2691. lpp., 82. punkts).

- 130 No iepriekš minētā izriet, ka saskaņā ar EKL 241. pantu izvirzītā iebilde par prettiesiskumu ir jānoraida kā nepieņemama, nepastāvot nepieciešamībai pārbaudīt to, vai apstrīdētais lēmums ir saistīts ar Direktīvu 93/72 un Direktīvu 94/69.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 131 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs visos prasījumos, tām ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.
- 132 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis, kas iestājas lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas. Tādējādi Somijas Republika kā persona, kas iestājusies lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA
(trešā palāta)

izdod rikojumu:

- 1) **prasību noraidīt kā nepieņemamu;**
- 2) **prasītājas sedz savus, kā arī atlīdzina atbildētājas tiesāšanās izdevumus;**
- 3) **persona, kas iestājusies lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

Luksemburgā, 2005. gada 14. decembrī

Sekretārs

E. Coulon

Priekšsēdētājs

M. Jaeger

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas	II - 5847
1. Atbilstošie EK līguma noteikumi	II - 5847
2. Klasifikācija par bīstamu vielu	II - 5848
3. Direktīvas 67/548 pielāgošana tehnikas attīstībai	II - 5853
Fakti un process	II - 5856
Juridiskais pamatojums	II - 5860
1. Par prasības atcelt apstrīdēto lēmumu pieņemamību	II - 5860
Lietas dalībnieku argumenti	II - 5860
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 5865
Ievada apsvērumi	II - 5865
Par apstrīdētā lēmuma tiesisko raksturu	II - 5867
— Ievada apsvērumi	II - 5867
— Par vielām raksturīgo īpašību pārbaudes apgalvoto administratīvo un individuālo raksturu	II - 5868
— Par Komisijas atteikuma apgalvoto administratīvo un galīgo raksturu un judikatūras transpozīciju attiecībā uz sūdzības noraidīšanu vai izskatīšanas izbeigšanu konkurences jomā	II - 5870
Par privātpersonu procesuālajām garantijām procedūras Direktīvas 67/548 pielāgošanas tehnikas attīstībai ietvaros	II - 5873
— Ievada apsvērumi	II - 5873
	II - 5895

— Par Direktīvas 67/548 pielāgošanas tehnikas attīstībai procedūras ietvaros skaidri paredzētām procesuālajām garantijām	II - 5875
— Par procesuālajām garantijām, kas izriet no vispārējiem tiesību principiem	II - 5878
Par prasītāju tiesībām uz efektīvu tiesisko aizsardzību	II - 5881
2. Par prasības atlīdzināt zaudējumus pieņemamību	II - 5883
Lietas dalībnieku argumenti	II - 5883
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 5885
3. Par saskaņā ar EKL 241. pantu izvirzītās iebildes par prettiesiskumu pieņemamību	II - 5892
Lietas dalībnieku argumenti	II - 5892
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 5892
Par tiesāšanās izdevumiem	II - 5893